

Arrest

**nr. 224 814 van 12 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, A.M., die volgens haar verklaringen op 9 december 2015 België is binnengekomen samen met drie haar minderjarige zonen A.A.Z., A.S. en A.S.A., diende op 10 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 29 november 2015 in Griekenland en op 3 december 2015 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 29 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster.

1.3. Op 5 januari 2018 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 15 februari 2018 werd dit verzoek in overweging genomen door de commissaris-generaal.

1.4. Verzoeker, A.A.Z., die volgens zijn verklaringen op 9 december 2015 België is binnengekomen samen met zijn moeder A.M. en zijn broers A.S. en A.S.A., diende op 5 januari 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 21 december 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brieven van 2 januari 2019 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, A.M., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 05/01/2018

Overdracht CGVS: 08/02/2018

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er een persoonlijk onderhoud met u gehouden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 25 mei 2018 van 9 uur tot 13 uur en van 16.07 uur tot 17 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester MIR-BAZ Ahmed Sakhi, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Ghorband, in de provincie Baghlan. U bent op achtjarige leeftijd samen met uw ouders verhuisd van Ghorband naar Mazar-i-Sharif, gelegen in de provincie Balkh, waar u sinds dan heeft gewoond. U bent gehuwd met A.A., die momenteel ondergedoken leeft in Laghmanni bij de neef van uw moeder. Uw twee meerderjarige dochters zijn met hun echtgenoten onderweg naar Europa. Uw drie zonen zijn met u naar België gekomen. Een van uw zonen is onlangs achttien jaar geworden, uw andere zonen zijn minderjarig. U bent Tadjiek van origine en u bent tot de vijfde graad naar school gegaan.

Uw buurvrouw in Mazar-i-Sharif kwam regelmatig bij u op bezoek. Op een dag vroeg ze de hand van uw jongste dochter voor haar broer, M.N., een rijke landbouwer woonachtig in Dawlat Abad. U weigerde dit echter onmiddellijk, aangezien haar broer reeds getrouwd was en kinderen had. Ze bleef echter langskomen. Toen ze de derde keer langskwam, samen met haar moeder en twee tantes, bracht ze snoep en een verlovingsring mee en gooide ze een sjaal om uw dochter, hetgeen volgens de traditie wil zeggen dat de verloving bekrachtigd is. U werd kwaad en gooide de sjaal weg, maar haar moeder zei dat u niet meer kon weigeren, omdat iedereen in Dawlat Abad reeds op de hoogte was gebracht van de verloving. Ze voegde er zelfs aan toe dat haar zoon lid was van de taliban. Twee dagen later kwam deze M.N. langs bij u thuis met enkele gewapende mannen en gaf hij uw man twee dagen bedenktijd om akkoord te gaan. U regelde ondertussen een huwelijk met A., de zoon van een vriend van uw man en besloten om te verhuizen naar een andere wijk in Mazar. Uw dochter huwde in Kabul met A. en vertrok met haar echtgenoot en schoonmoeder naar India. Twee weken later is de taliban op een nacht naar uw nieuw huis in Mazar gekomen. Die nacht verbleven uw echtgenoot, uzelf en uw drie zonen bij uw vader, eveneens in Mazar, en was enkel de vrouw van uw schoonbroer aanwezig in uw huis. Aangezien ze uw schoonzus aanzien hebben als u, hebben ze haar met een mes om het leven gebracht. Nog dezelfde nacht namen ze telefonisch contact op met uw man en bedreigden ze uw volledige familie. De volgende dag diende uw man klacht in bij de politie. U bent vervolgens met uw gezin naar Kabul vertrokken om bij uw oom te gaan wonen. Toen u in Kabul telefonisch werd bedreigd door de taliban, hebben jullie beslist om Afghanistan te verlaten. Uw oom hielp om de reis voor te bereiden. U vloog samen met uw man en drie zonen van Mazar naar Iran. Aan de grensovergang tussen Iran en Turkije werd uw man opgepakt en moest u met uw drie kinderen de reis alleen verderzetten. Uw man heeft een jaar en drie maanden illegaal in Iran verbleven, maar anderhalve maand geleden is hij er opgepakt door de politie die hem de grens heeft overgezet. Sinds zijn terugkeer in Afghanistan leeft hij ondergedoken in de buurt van Kabul bij een neef van uw moeder.

Bij uw aankomst in België vertelden uw oudste en uw middelste zoon u dat ze dezelfde problemen als hun vriend M. vreesden. M. was immers ontvoerd, seksueel misbruikt en vervolgens op straat achtergelaten. M. waarschuwde één van uw zonen dat de mannen die hem ontvoerd hadden ook duidelijk interesse hadden betoond in hem. Hij raadde hem bijgevolg aan om niet meer naar buiten te gaan.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban en dat uw zoon ontvoerd zal worden.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), de drie taskara's van uw zonen en de klacht die u heeft neergelegd bij de politie.

Op 17 oktober 2017 bezorgde uw advocaat het CGVS verschillende medische documenten met betrekking tot een opname van uw zoon A.S., die is opgenomen in verband met snijwonden ter hoogte van zijn beide handen.

Op 29 november 2017 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over de uithuwelijking van uw dochter, noch aan uw verklaringen betreffende uw vrees voor ontvoering van uw zoon A.Z.A., en er geoordeeld werd dat u terug kon keren naar de provincie Balkh waar jullie woonden. U ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing.

Op 5 januari 2018 diende u zonder het land te verlaten een volgend verzoek om internationale bescherming in en ook uw zoon A.Z.A. (O.V. (...)) diende dit keer een verzoek om internationale bescherming in. U geeft toe dat u bij uw eerste verzoek niet de waarheid heeft verteld en beweert dit keer dat uw man een belangrijk lid van de politieke groepering Hezb-e-Islami is. Op 15 februari 2018 werd uw volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard. U geeft ook aan dat uw oudste dochter S. nog in Mazare- Sharif woont met haar echtgenoot. Uw andere dochter Sh. verblijft momenteel in Turkije.

U verklaart dat A.M.N., een belangrijk lid van de concurrerende Jamiat-e-Islami partij in Mazar-e- Sharif, uw familie in het jaar 1386 Afghaanse kalender (2007 Gregoriaanse kalender) onder druk zette om enkele gronden heel goedkoop te verkopen. In de jaren 1385 en 1386 kreeg uw man verschillende telefonische oproepen van de partij Jamiat-e-Islami waarin gedreigd werd dat jullie kinderen ontvoerd zouden worden. Sindsdien hebben jullie in angst geleefd dat jullie kinderen ontvoerd zouden worden. In het jaar 1387 Afghaanse kalender (2008 Gregoriaanse kalender) verhuisde u met uw kinderen naar Tadjikistan. Uw man bleef werken in Kabul en Mazare- Sharif en kwam jullie af en toe bezoeken in Tadjikistan.

Intussen werden andere gronden van jullie in Mazar-e-Sharif in het jaar 1389 Afghaanse kalender (2010 Gregoriaanse kalender) in het gebied Tashqurgan in de provincie Balkh in beslag genomen door mensen van de Jamiat-e-Islami partij. Uw man diende klacht in tegen Y., een commandant van Jamiat-e-Islami, maar dit bracht geen zoden aan de dijk.

In het jaar 1391 Afghaanse kalender (2012 Gregoriaanse kalender) kregen jullie visaproblemen in Tadjikistan en jullie keerden terug naar Afghanistan. Jullie overnachtten één nacht in Kabul bij de zoon van uw schoonbroer, M., maar nadat deze ontvoerd werd voor losgeld in het bijzijn van uw zoon A.Z.A. gingen jullie naar het huis van uw tante in Kabul om daar nog ongeveer zeventien dagen te blijven. Vervolgens keerden jullie terug naar Mazar-e-Sharif waar jullie steeds in angst leefden dat jullie kinderen ontvoerd konden worden en verschillende keren telefonisch bedreigd werden.

In de maand aqrab (oktober-november) van het jaar 2015 verliet u samen met uw kinderen Afghanistan om via onder andere Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Duitsland in België aan te komen op 9 december 2015.

U vreest dat uw kinderen ontvoerd zullen worden omdat leden van Jamiat-e-Islami uw man willen straffen voor zijn werk voor Hezb-e-Islami. Bovendien vreest uw zoon dat hij ontvoerd zal worden zoals de zoon van uw schoonbroer M. en dat hij door uw echtgenoot gedwongen zal worden deel te nemen aan de activiteiten van de Hezbe- Islami partij.

Ter staving van uw aanvraag legt u een lidkaart van uw man bij de Hezb-e-Islami neer, een kopie van uw mans taskara, een klacht bij de hoofdafdeling van de veiligheidsdienst, drie documenten opgesteld door Juma Khan Hamdard om uw echtgenoot op de weg door te laten, een brief aan de commandant van het militair korps nummer 8, twee dossiers over de inbeslagnames van jullie gronden, een USB-stick met foto's van uw echtgenoot en uw kinderen, de omslagen waarin dit alles naar België werd gestuurd en nog zeven foto's van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

In uw geval kan er geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omdat uw verklaringen over de bedreigingen van leden van Jamiat-e-Islami, over de job van uw man en over de ontvoering van de zoon van uw schoonbroer ontzettend vaag en onwaarschijnlijk zijn.

Vooreerst moet benadrukt worden dat u uw geloofwaardigheid reeds ernstig in het gedrang heeft gebracht door bij uw eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid te vertellen. U kreeg zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij het CGVS uitgebreid de kans uw verhaal te doen en werd hierbij telkens gewezen op de medewerkingsplicht die op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. Toch heeft u zowel in uw verklaringen bij de DVZ als gedurende alle drie de uitgebreide persoonlijke onderhouds op het CGVS volhard in uw verklaringen en dus niet voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uw zoon A.Z.A. werd eveneens door het CGVS geïnterviewd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en ook hij legde onjuiste verklaringen af die in het verlengde lagen van uw verklaringen. Uw verklaring hiervoor is dat de smokkelaar u zei dat u uw echte problemen verbonden met de partij van uw man, de Hezb-e-Islami, beter niet kon zeggen (notities CGVS dd. 25/05/2018, p. 3). Van iemand die zelf daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij hierover de waarheid spreekt ongeacht de werkzaamheid van een familielid, in uw geval uw echtgenoot. Dat u dit keer op keer niet deed en met uw zoon overeenkwam gelijkaardige bedrieglijke verklaringen af te leggen, doet dan ook ernstig afbreuk aan de asielmotieven die u in het kader van uw huidig verzoek uiteenzet.

Daarbij aansluitend is het in de eerste plaats dan ook hoogst opmerkelijk dat u en uw zoon juist opwerpen dat jullie vrezen dat uw zoon A.Z.A. door uw echtgenoot gedwongen zou worden deel te nemen aan diens politieke activiteiten bij de Hezb-e-Islami (CGVS, p. 28; notities CGVS A.Z.A. dd. 25/05/2018, p. 8). Het is een raadsel waarom geen van jullie beiden deze motieven opwierp bij uw eerste verzoek om internationale bescherming maar jullie in de plaats daarvan de werkelijke beroepsactiviteiten van uw echtgenoot achterhielden. Indien jullie werkelijk zouden vrezen dat A.Z.A. bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen zou worden deel te nemen aan activiteiten van de Hezb-e-Islami, mag verwacht worden dat jullie net van in het begin de waarheid zouden vertellen over de activiteiten van uw echtgenoot die aan deze vrees ten grondslag zouden liggen. Bovendien haalt geen van jullie beiden deze vrees aan wanneer jullie bij de DVZ bij uw tweede verzoek om internationale bescherming en A.Z.A.'s eerste verzoek om internationale bescherming expliciet gevraagd worden alle redenen op te geven waarom jullie niet terug kunnen keren naar Afghanistan (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 21; vragenlijst CGVS A.Z.A. dd. 05/02/2018, p. 1-2), hetgeen een sterk opportunistische indruk geeft wanneer jullie dit wel ineens aanhalen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Voorts maken jullie geenszins aannemelijk dat uw echtgenoot een belangrijke functie vervulde binnen de Hezbe-Islami omdat zowel uw verklaringen als die van A.Z.A. over het werk van uw echtgenoot ontzettend vaag zijn. Hoewel niet van jullie wordt verwacht dat jullie in detail zouden kunnen vertellen over

het werk van uw echtgenoot (zijn vader) mag toch een zekere kennis verwacht worden, zeker omdat dit aan de basis zou liggen van jullie grondconflict en jullie vlucht uit Afghanistan. Jullie beider verklaringen zijn echter zeer oppervlakkig.

Uw echtgenoot zou zijn hele leven, zelfs al van voor uw huwelijk met hem, werkzaam zijn geweest binnen de Hezb-e-Islami, als leverancier van voedingswaren (CGVS, p. 19) en als persoon die propaganda moest voeren voor de partij en Tadzjiek moest aanzetten zich aan te sluiten bij de Hezb-e-Islami (CGVS, p. 6, 8, 9, 10, 12, 19, 26; CGVS A.Z.A. p. 5). Doorheen het persoonlijk onderhoud blijkt u bitter weinig te weten over andere personen die actief zouden zijn bij de Hezb-e-Islami: u vermeldt wel de namen van enkele commandanten van Hezb-e-Islami in het jaar 1368 Afghaanse kalender (1989 Gregoriaanse kalender) maar slaagt er niet in ook maar één Tadzjiek lid van de Hezb-e-Islami op te noemen (CGVS, p. 8) noch van eender welk lid van de Hezb-e-Islami in Mazar-e-Sharif behalve Juma Khan Hamdard (CGVS, p. 11) dit terwijl het net de taak van uw echtgenoot zou geweest zijn Tadzjiek te overtuigen zich aan te sluiten. U herkent bovendien geen van de personen op de foto's die u neerlegt van uw echtgenoot (CGVS, p. 31) en gevraagd of er nog belangrijke leden van de Hezb-e-Islami zijn die hun kinderen naar het buitenland stuurden, komt u opnieuw niet verder dan Gulbuddin Hekmatyar (CGVS, p. 32). Geconfronteerd met enkele huidige topfiguren van de Hezb-e-Islami zoals Abdul Hadi Arghandwal, de leider van Hezb-e-Islami in afwezigheid van Gulbuddin Hekmatyar en minister van economie, en Qutbuddin Hila, presidentskandidaat in 2014, komt u niet verder dan de boodschap dat dit leden van de Hezb-e-Islami zijn en dat Arghandwal een Pasjtoen is zonder ook maar enige andere informatie te kunnen geven (CGVS, p. 21), hetgeen enorm oppervlakkig is. Hoewel uw echtgenoot later jarenlang de speciale vertegenwoordiger van Juma Khan Hamdard zou zijn geweest (CGVS, p. 6, 12), heeft u geen idee van de functie die Juma Khan Hamdard uitvoerde voor uw man voor hem werkte (CGVS, p. 6), noch nadat uw man voor hem werkte (CGVS, p. 18) en u weet zelfs niet wat de huidige functie is van Juma Khan Hamdard (CGVS, p. 18). Het verbaast ook dat u geen idee heeft of uw echtgenoot reeds voor Juma Khan Hamdard werkte toen u met hem huwde (CGVS, p. 6), hoelang uw man reeds voor Hezb-e-Islami werkte vooraleer hij voor Juma Khan Hamdard begon te werken (CGVS, p. 9) en gevraagd naar personen voor wie hij dan wel werkte, komt u niet verder dan één naam: Gulbuddin Hekmatyar, de leider van Hezb-e-Islami (CGVS, p. 7). Over de activiteiten van uw echtgenoot zelf blijft u ook immens vaag en verwijst u meermaals naar het feit dat u er zelf niet bij was. Zo zegt u dat u niet weet hoe uw echtgenoot andere mensen overtuigde bij de partij te komen (CGVS, p. 10) en bent u enorm vaag over hoe hij propaganda voerde voor de Hezb-e-Islami (CGVS, p. 8, 26) telkens verwijzend naar het feit dat u er zelf niet bij was. U zegt echter uitdrukkelijk dat uw zoon A.Z.A. wel soms meeging met uw echtgenoot om zo kennis te kunnen maken met de mensen, onder andere wanneer uw echtgenoot ging spreken (CGVS, p. 26). A.Z.A. zelf zegt dat hij slechts tweemaal meeging met zijn vader naar toespraken (CGVS A.Z.A., p. 5) maar ook zijn kennis over de Hezb-e-Islami is zodanig beperkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde hoge profiel van uw echtgenoot binnen de Hezb-e-Islami. A.Z.A. weet niet wat uw echtgenoot moest doen als speciale vertegenwoordiger van Juma Khan Hamdard behalve de vage beschrijving dat hij papieren en documenten moest regelen (CGVS A.Z.A., p. 5) en propaganda moest voeren (CGVS A.Z.A., p. 5). Gevraagd naar de argumenten die uw echtgenoot gebruikte om mensen te overtuigen, zegt A.Z.A. dat uw echtgenoot zei dat Hezb-e-Islami niet enkel voor Pasjtoenen is maar ze ook voor Tadzjiek zijn (CGVS A.Z.A., p. 5). Deze verklaringen zijn heel beperkt voor de zoon van iemand die reeds decennialang propaganda zou hebben gevoerd voor zijn politieke partij en die zou gewild hebben dat zijn zoon ook actief werd in die partij (CGVS A.Z.A., p. 8). In dat geval zou uw echtgenoot A.Z.A. namelijk moeten ingelicht hebben over de sterke kanten van de partij om hem te overtuigen én om hem aan te leren hoe hij anderen zou kunnen overtuigen. A.Z.A. zelf vindt de partij Hezb-e-Islami echter niet goed, vanwege de problemen die jullie familie zou ondervonden hebben door het lidmaatschap van uw echtgenoot (CGVS A.Z.A., p. 8). Dat A.Z.A. enkel deze concrete, ongeloofwaardige problemen aanvoert en niet uitgebreider nadacht over de goede en slechte kanten van de partij Hezb-e-Islami doet sterk twifelen aan jullie bewering dat A.Z.A. meeging met uw echtgenoot toen deze propaganda voerde. A.Z.A. herkent bovendien enkel uw echtgenoot en Juma Khan Hamdard op de foto's die jullie neerleggen (CGVS A.Z.A., p. 9) en behalve zijn collega Nasir Pansjiri en Hamayoun Jarir, de schoonzoon van Hekmatyar, lijkt A.Z.A. niemand te kennen van de Hezb-e-Islami (CGVS A.Z.A., p. 5, 9). Ondanks meerdere pogingen van het CGVS, slaagt ook hij er niet in ook maar één ander voorbeeld te geven van een belangrijk lid van de Hezb-e-Islami in Mazar-e-Sharif of meer algemeen in de provincie Balkh (CGVS A.Z.A., p. 12, 14, 15). Wat betreft het huidige werk van uw echtgenoot geeft A.Z.A. louter aan dat hij in Kabul verblijft maar dat hij denkt dat hij momenteel geen propaganda voert (CGVS A.Z.A., p. 13). Deze vage verklaringen over de huidige concrete werkzaamheden van uw echtgenoot kunnen evenmin overtuigen.

Dit alles doet sterk twifelen aan de functie en omstandigheden waarin uw echtgenoot werkzaam zou zijn binnen de Hezb-e-Islami. Nochtans geeft u zelf aan dat u nog twee à drie keren per week telefonisch contact onderhoudt met uw echtgenoot (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 20). Uw advocaat haalt tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat het mogelijk is contact op te nemen met uw echtgenoot voor eventuele bijkomende documenten (CGVS, p. 28). Op 29 mei 2018 verzond het CGVS een email naar uw advocaat met de vraag hieraan tegemoet te komen en bijkomende informatie te proberen te bekomen van uw echtgenoot over zijn huidige en eerdere werkzaamheid, over eventuele persartikels waarin hij vermeld wordt, over jullie paspoorten en verkregen visa en enige andere bewijsstukken die jullie verblijf in Tadjikistan zouden kunnen aantonen (zie administratief dossier). U gaf geen gevolg aan dit verzoek, zonder enige reden te geven waarom u in de onmogelijkheid verkeerde deze informatie te bekomen. Indien uw echtgenoot werkelijk een hoogwaardigheidsbekleder binnen de rangen van de Hezb-e-Islami was, zou zeker verwacht mogen worden dat u dit binnen een korte tijd zou kunnen staven aangezien u vaak contact heeft met hem. Dat u hier niet in slaagde versterkt de twijfel omtrent de werkzaamheden van uw echtgenoot.

Deze werkzaamheid zou nochtans aan de basis liggen van de grondconflicten waar uw familie in verwickeld zat, alsook van de concrete bedreigingen tegenover uw kinderen die daarvan het gevolg zouden geweest zijn. Dat u er niet in slaagt duidelijkheid te scheppen omtrent de functie van uw echtgenoot, doet aldus reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze. Toch moet nog opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over de bedreigingen zelf geenszins kunnen overtuigen. Al vanaf het jaar 1385 of 1386 Afgaanse kalender (2006-2007 Gregoriaanse kalender) zou uw echtgenoot telefonisch bedreigd zijn door leden van Jamiat-e-Islami en sindsdien zouden jullie de hele tijd in angst en onder bedreigingen hebben geleefd (CGVS, p. 15, 24). Dit valt echter niet te rijmen met jullie gedrag. U beweert namelijk dat u samen met uw kinderen naar Tadjikistan vluchtte en hier vier jaar bleef maar vervolgens door visaproblemen terugkeerde naar Afghanistan (CGVS, p. 18). Na slechts achttien dagen te hebben verbleven in Kabul, keerden jullie terug naar Mazar-e-Sharif (CGVS, p. 15, 24). Nochtans blijkt uit de data op de documenten die u neerlegt dat het probleem op dat moment geenszins opgelost was en u geeft zelf ook aan dat er maar geen oplossing werd gevonden ondanks verwoede pogingen van uw echtgenoot (CGVS, p. 32). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat jullie toch zouden terugkeren naar Mazar-e-Sharif, zeker omdat jullie het aan de stok zouden hebben gehad met de absolute leider van Jamiat-e-Islami en gouverneur van Balkh, A.M.N. (CGVS, p. 12) en omdat u zelf aangeeft dat er een tweede grondconflict ontstond in het jaar 1389 Afgaanse kalender (2010 Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 30, 33) toen jullie dus in Tadjikistan zouden geweest zijn. Bij dit verblijf in Tadjikistan moeten echter opnieuw enkele kanttekeningen gemaakt worden. Ten eerste hebben u en uw zoon tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming niets vermeld over dit beweerde verblijf van maar liefst vier jaar in Tadjikistan. Verder leggen jullie niets neer van documenten die dit verblijf kunnen staven. Nochtans beweert u zelf dat uw echtgenoot de visums nog in zijn bezit heeft in Afghanistan (CGVS, p. 22). U geeft in eerste instantie aan dat u dacht dat het niet nodig was deze neer te leggen (CGVS, p. 22). Dit is niet ernstig aangezien u reeds driemaal gehoord werd in het kader van uw eerste verzoek en elke oproepingsbrief expliciet vermeld om zoveel mogelijk documenten met betrekking tot eerdere verblijfplaatsen te bekomen. Bovendien heeft het CGVS in voormelde email aan uw advocaat expliciet om deze documenten gevraagd, die u nog steeds niet neerlegt. U maakt aldus niet aannemelijk dat u werkelijk tussen 1387 en 1391 onafgebroken in Tadjikistan verbleef, nochtans een belangrijke periode waarbinnen het tweede grondconflict tot ontwikkeling kwam.

Wat er ook van zij, zowel uw eigen verklaringen als die van uw zoon over de bedreigingen tegenover uw kinderen door de grondconflicten zijn niet geloofwaardig omdat ze tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk zijn. Deze telefonische bedreigingen zouden reeds begonnen zijn in het jaar 1385-1386 (CGVS, p. 15) en sindsdien kregen jullie jullie gehele verblijf in Afghanistan lang zulke bedreigingen, elke tien dagen, en leefden jullie in angst (CGVS, p. 15, 30). Aangezien jullie vertrokken zijn in 2015 zouden jullie zelfs indien jullie werkelijk vier jaar lang in Tadjikistan hebben verbleven, minstens vier of vijf jaar lang deze telefonische bedreigingen hebben gekregen. Toch zouden zowel u als uw zoon slechts te weten gekomen zijn dat deze telefoons kwamen van een zekere commandant Y. toen jullie reeds in België waren (CGVS, p. 29; CGVS A.Z.A., p. 14). Het is niet geloofwaardig dat jullie jarenlang deze bedreigingen zouden ondergaan en zelfs voor vier jaar lang zouden verhuizen naar een ander land zonder zelfs te weten van wie deze bedreigingen afkomstig waren. Sterker nog, wanneer het CGVS meer informatie vraagt over deze commandant Y., zegt u dat het een oorlogscommandant is die vecht tegen de taliban rond Balkh (CGVS, p. 29). Enerzijds stelt de vraag zich dan waarom uw echtgenoot jullie dan net jarenlang in Mazar-e-Sharif liet wonen, de plek waar deze commandant actief zou zijn geweest (CGVS, p. 29) en niet ergens anders aangezien hij dankzij zijn positie in staat zou zijn jullie op andere plekken onder te brengen, zoals in Kabul waar hij nu zelf nog in een huurhuis verblijft (CGVS, p. 6). Anderzijds is het

uiterst vreemd dat A.Z.A., die door uw echtgenoot zou opgeleid worden om ook actief te worden in de partij, niet weet wat de functie is van commandant Y., de naam nooit hoorde in Afghanistan en verder geen enkele informatie over deze commandant kan geven (CGVS A.Z.A., p. 11). Hij weet zelfs niet of u deze commandant kent (CGVS A.Z.A., p. 11). Het is allerminst geloofwaardig dat jullie in tussentijd niet meer zouden gesproken hebben over deze man die de directe reden is van jullie vertrek uit Afghanistan. Dit is des te frappant aangezien de klacht bij de veiligheidsdiensten van de provincie Balkh die jullie neerleggen ter staving van jullie verzoek expliciet vermeldt dat Y. op het moment van deze klacht werkzaam was als politieofficier. Dit complete gebrek aan interesse in de man waarvoor jullie vervolging zouden vrezen en in de documenten die jullie neerleggen, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vrees. Verder weet A.Z.A. niet met wie uw echtgenoot problemen had in Afghanistan (CGVS A.Z.A., p. 11), of er nog mensen verantwoordelijk waren behalve Y. (CGVS A.Z.A., p. 14) of er ook in Kabul problemen zouden kunnen zijn door het grondconflict (CGVS A.Z.A., p. 14), waarom jullie bedreigd werden (CGVS A.Z.A., p. 14), hoe vaak er telefoontjes kwamen (CGVS A.Z.A., p. 14). Hoewel A.Z.A. zegt dat hij pas over deze telefoons hoorde toen jullie reeds in België waren (CGVS A.Z.A., p. 15) moet er enerzijds opgemerkt worden dat dit niet te rijmen valt met de rol die uw echtgenoot in het vooruitzicht had voor uw zoon binnen de partij en anderzijds opnieuw bemerkt dat zelfs indien jullie dit hier pas te weten kwamen, mag verwacht worden dat jullie hierover zouden spreken met elkaar en met uw echtgenoot met wie jullie nog zo vaak contact hebben. In die optiek is het eveneens vreemd dat u volstrekt voorwaardelijk antwoordt dat het "wel zou kunnen" dat er anderen bedreigd werden via telefoon (CGVS, p. 32) en dat het "wel zal zijn" dat er anderen ontvoerd werden maar dat u het niet weet (CGVS, p. 32). U legt nog een document neer van de tussenkomst van een vicepresident in jullie grondconflict maar weet niet eens wie deze vicepresident is (CGVS, p. 33) hetgeen opnieuw wijst op een ernstig gebrek aan interesse in de documenten die u zelf neerlegt.

Voorts moet nog gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Gevraagd naar de intenties van Y. bij de telefonische bedreigingen zegt u dat hij uw man louter bedreigde omdat hij bij de Hezb-e-Islami zat en dat ze daarom jullie kinderen zouden ontvoeren (CGVS, p. 32). De klacht bij de veiligheidsdiensten van de provincie Balkh die jullie neerleggen ter staving van jullie verzoek vermeldt echter expliciet dat Y. om geld vroeg aan uw echtgenoot. Dat u hiervan geen melding maakt en dus de essentie van het doel van de dreigtelefoons mist door het louter bij bedreigingen omwille van de functie van uw man te houden, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Ook de reactie van u en uw echtgenoot is niet geloofwaardig. Zoals hierboven reeds vermeld is het reeds weinig geloofwaardig dat jullie ondanks deze jarenlange bedreigingen naar uw kinderen toe toch zou terugkeren naar de plek waar deze plaatsvonden, Mazar-e-Sharif. Dit wordt nog versterkt door het feit dat jullie geen verdere veiligheidsmaatregelen namen zoals het inhuren van lijfwacht (CGVS, p. 24, 31). U weet zelfs niet hoeveel zo'n lijfwacht kost (CGVS, p. 24) waaruit duidelijk blijkt dat jullie dit niet eens overwogen hebben. Indien er werkelijk zo'n imminente en constante dreiging zou bestaan tegenover jullie kinderen is deze oplossing de eerste die binnen de Afghaanse context mag verwacht worden. Ten tweede is het onbegrijpelijk dat uw zoon A.Z.A. toch nog naar school ging in Mazar-e-Sharif nadat jullie terugkeerden uit Tadjikistan. Hoewel uw echtgenoot zei dat het gevaarlijk was om buiten te komen en hij beter niet naar school zou gaan, ging A.Z.A. nog van de 4e graad tot de 8e graad naar school in Afghanistan waarbij hij zelfs een tweetal graden moest overdoen (CGVS A.Z.A., p. 7) waaruit afgeleid kan worden dat hij minstens zes jaar lang naar school ging. Dat hij nog zes jaar lang school liep, zonder enige bescherming van een lijfwacht, is niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat het feit dat uw echtgenoot nog steeds in Kabul woont (CGVS A.Z.A., p. 13) eveneens een ernstige aanwijzing is dat hij geen vrees voor vervolging heeft.

Deze tegenstrijdige, vage en onwaarschijnlijke verklaringen over de concrete bedreigingen tegenover uw kinderen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot haalt u nog aan te vrezen dat uw kinderen ontvoerd kunnen worden louter omwille van uw gepercipieerde rijkdom (CGVS, p. 24). Hiervoor haalt u het voorbeeld aan van de ontvoering van een zekere M. Hierbij kan verwezen worden naar uw eerste verzoek om internationale bescherming waar het CGVS deze ontvoering niet geloofwaardig achtte om volgende redenen:

Naast de uithuwelijking van uw dochter vreest u ook dat uw zonen ontvoerd zullen worden, naar aanleiding van een incident met een klasvriend van uw middelste zoon, genaamd M.. U bent er echter

ook niet in geslaagd deze vrees aannemelijk te maken. Merkwaardig is dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS uiterst vaag zegt dat uw oudste zoon en uw middelste zoon u hebben verteld dat ze werden lastiggevalen toen jullie in Afghanistan waren omdat ze knap waren (CGVS I, p. 26) maar dit vanaf het tweede gehoor volledig individualiseert naar een incident met een klasgenoot genaamd M. die uw middelste zoon enkel zou hebben gewaarschuwd voor ontvoering (CGVS II, p. 12-13). Tijdens uw tweede gehoor beweert u zelfs dat uw zonen persoonlijk geen problemen hebben gekend zoals M. (CGVS II, p. 16) en ook uw zoon A.Z.A. bevestigt tijdens zijn gehoor dat hij geen persoonlijke problemen heeft gekend in Afghanistan (CGVS, A.Z.A., p.17-18). Het is bovendien vreemd dat uw zonen u pas in België in het opvangcentrum verteld zouden hebben dat ze in Afghanistan vrezen te worden ontvoerd (CGVS I, p. 26). Verwacht mag worden dat uw zonen op het moment zelf aan de alarmbel trokken, zodat jullie meer op jullie hoede konden zijn in Afghanistan zelf en de nodige voorzorgsmaatregelen konden nemen. U vertelt zelf ook dat uw zoon toen stopte met naar de volleybal te gaan en naar de fitnesscentra (CGVS II, p. 12). Dat uw zoon u zei dat hij ziek was en daarom niet meer ging, kan hier niet als verklaring worden aanzien. Gezien dit een drogreden was, kon u als moeder ook wel zien dat hij niet echt ziek was en dat er dus wellicht een andere reden schuilging achter de stopzetting van zijn activiteiten. Dat u of uw echtgenoot in Afghanistan niet op de hoogte waren, mag dan ook als vreemd worden aanzien. Ook is het opmerkelijk dat u dit heeft nagelaten te vertellen toen u om uw asielmotieven bij de DVZ werd gevraagd (vragenlijst CGVS, vraag 5), of het al dan niet liet toevoegen op het moment dat u ervan op de hoogte werd gesteld. Bovendien is het weinig plausibel dat de ontvoerders die volgens u wellicht niet aan hun proefstuk toe waren met M. gezien zoiets volgens u wekelijks gebeurd (sic) in Mazar (CGVS II, p.12), aan M. de adresgegevens van uw zoon vroegen (CGVS II, p. 13). Hiermee maakten de ontvoerders hun plannen met uw zoon kenbaar met als risico de mislukking ervan. Zij moeten ook hebben geweten dat M. hun plannen zou kenbaar maken eens terug in vrijheid gesteld. Indien uw zoon voordien naar de volleybal en de fitness ging, zal het voor de ontvoerders niet moeilijk zijn geweest om hem op heterdaad te pakken te krijgen. Waarom ze dan nog jullie adresgegevens en de naam van uw echtgenoot nodig hadden, is weinig plausibel in deze context. Vervolgens is het weinig geloofwaardig dat M. uw zoon niet onmiddellijk waarschuwde. Uw echtgenoot en uw middelste zoon waren immers bij M. op bezoek geweest in het ziekenhuis, nadat hij was ontvoerd, seksueel mishandeld en vervolgens op straat gegooid (CGVS II, p. 12; CGVS, A.Z.A., p. 18). Dan is het wel zeer merkwaardig dat M. tijdens dit bezoek uw zoon en echtgenoot nog niets vertelde over het feit dat zijn ontvoerders ook interesse hadden betoond in uw zoon en deze reeds in het bezit waren van jullie adres (CGVS, A.Z.A., p. 17). Gevraagd waarom hij uw middelste zoon nog niet had gewaarschuwd in het ziekenhuis, blijkt uw oudste zoon A.Z.A. dit niet te weten, omdat hij denkt dat het aan de situatie lag (CGVS, A.Z.A., p. 18). Indien M. effectief uw zoon wou waarschuwen voor zijn ontvoerders, dan mag er verondersteld worden dat hij dit zo snel mogelijk wenste te doen, hetgeen niet aan de orde is. Naast deze onwaarschijnlijkheden mag ook uw kennis over de problemen die M. gekend heeft in Afghanistan, uiterst summier worden genoemd (CGVS II, p. 12). Gevraagd waar deze jongeman ontvoerd zou zijn, beweert u enkel gehoord te hebben dat hij is ontvoerd (CGVS II, p. 13). Gevraagd wat M. over die ontvoerders vertelde, kan u enkel kwijt dat het gewapende mannen waren (CGVS II, p. 12). Het is niet plausibel dat M. niet meer details over zijn ontvoerders zou hebben gegeven, zodat uw zoon ook nadien nog steeds totaal geen idee heeft voor welke personen hij precies dienden op te letten in Afghanistan. U relateert plots de problematiek van M., aangezien u zegt dat het zo vaak voorkomt en dat mensen niet voor elk individueel incident gaan achterhalen hoe en wat er precies gebeurde (CGVS II, p. 13). Aangezien het hier echter een incident betreft waar uw zoon rechtstreeks het slachtoffer van kan worden, lijkt het vreemd dat u als moeder niets meer weet te vertellen over dit incident. Zowel u als uw zoon A.Z.A. slagen er dan ook niet in deze vrees concreet te maken. Jullie kennis over dit individuele geval dat rechtstreeks betrekking heeft op een van uw zonen, overstijgt namelijk opnieuw de algemeenheid niet. Bijgevolg zijn noch u, noch uw zoon erin geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen over de problemen van M., en kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de vrees voor vervolging die u inroept met betrekking tot uw zoon of zonen.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd en die van uw zonen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Niet alleen houden deze vaststellingen stand, de geloofwaardigheid van deze ontvoering van M. wordt volledig ondermijnd door het feit dat zowel u als uw zoon ditmaal een manifest andere weergave geven van deze gebeurtenis, zonder enige verklaring waarom jullie hierover bij uw eerste verzoek zouden gelogen hebben. Opnieuw moet opgemerkt worden dat jullie bij jullie verklaringen bij DVZ wederom geen

melding maken van deze ontvoering (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 21; vragenlijst CGVS A.Z.A. dd. 05/02/2018, p. 1-2) waardoor het plotse opwerpen hiervan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS opnieuw sterk opportunistisch overkomt. Dit is enorm frappant aangezien jullie ditmaal in tegenstelling tot bij uw vorig verzoek beweren dat uw zoon A.Z.A. rechtstreeks betrokken was bij de ontvoering aangezien hij in dezelfde auto zat en zelfs in elkaar werd geslagen (CGVS, p. 23; CGVS A.Z.A., p. 10). Het is onbegrijpelijk dat geen van jullie beiden hier bij uw eerste verzoek ook maar iets van zeiden. Integendeel, u beweerde toen expliciet dat u niet wist of er vrienden van M. bij hem waren toen hij ontvoerd werd (notities CGVS dd. 07/06/2017, p. 14) en A.Z.A. zelf zei dat hij nooit enige problemen had ondervonden in die trend (notities CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 18). Er zijn bovendien zodanig sterke tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen in het kader van uw eerste verzoek ten opzichte van jullie verklaringen in het kader van uw tweede verzoek, dat deze gebeurtenis niet ernstig kan genomen worden. Waar jullie eerst beweerden dat deze ontvoering plaatsvond in Mazar-e-Sharif (CGVS dd. 07/06/2017, p. 11, 14; CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 17) beweren jullie ditmaal dat het in Kabul gebeurde (CGVS, p. 23). Waar u eerst beweerde dat M. een vriend was van A.Z.A. en geen familielid (CGVS dd. 07/06/2017, p. 11, 13) en A.Z.A. zelf zei dat M. een klasgenoot van zijn kleinere broer is (CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 17) beweren jullie ditmaal ineens dat M. de zoon is van uw schoonbroer en dus de neef van A.Z.A. (CGVS, p. 23; CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 10). Ook beweerde u bij uw eerste verzoek dat u niet op de hoogte was van deze ontvoering tot u in België aankwam (CGVS dd. 07/06/2017, p. 11) terwijl u ditmaal zegt dat u degene was die als eerste verwittigd werd en u uw man en uw schoonbroer contacteerde om hen in te lichten over de situatie (CGVS, p. 23). Waarom de ontvoerders bovendien M. meenamen maar A.Z.A. die in dezelfde auto zat zomaar lieten weggaan (CGVS, p. 23), houdt geen steek en doet voor verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis, in zoverre er nog enig geloof aan kon worden gehecht. Dat jullie jullie verhaal zo opportunistisch aanpassen naargelang de omstandigheden ondermijnt bovendien jullie algemene geloofwaardigheid.

Aldus heeft u op generlei wijze aannemelijk weten maken dat u of uw kinderen enige vrees voor vervolging hebben zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal

burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van

de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De foto's die u neerlegt tonen op generlei wijze aan dat de man op de foto's werkelijk uw echtgenoot is. U legt geen enkele foto neer van u samen met uw echtgenoot waardoor elk bewijs van een band met hem ontbreekt. Uw zoon staat op enkele foto's naast deze man maar dit zegt niets over hun eventueel familiale band. Bovendien zeggen deze foto's niets over de beweerde dreigingen die jullie ondergingen. De lidkaart bij de Hezb-e-Islami van deze man dateert van het jaar 1997 (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 17) waardoor de relevantie ervan ernstig wordt aangetast. Wat betreft de klachten, de taskara van uw man en dossiers over de grondconflicten die u neerlegt moet opnieuw gewezen worden

op het gebrek aan bewijs van enige band tussen u en de persoon vermeld in de dossiers. Dergelijke documenten kunnen bovendien enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Deze documenten werden eveneens aangehaald om incoherenties aan te tonen in uw asielmotieven. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Tot slot is het gegeven dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming een klacht bij de politie neerlegde, hoewel u bij uw tweede verzoek om internationale bescherming toegeeft te hebben gelogen over deze gebeurtenissen (CGVS, p. 2-3), een indicatie dat u daadwerkelijk in de mogelijkheid bent valse documenten te bekomen en dit ook reeds heeft gedaan.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw zoon A.Z.A. (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, A.Z.A., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 05/01/2018

Overdracht CGVS: 08/02/2018

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er een persoonlijk onderhoud met u gehouden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 25 mei 2018 van 14 uur tot 16.05 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester MIR-BAZ Ahmed Sakhi, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse afkomst te zijn. U bent ongeveer negentien jaar geleden geboren in de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh. U ging tot de achtste graad naar school.

Uw vader A.A. is een belangrijk lid van de politieke groepering Hezb-e-Islami. A.M.N., een belangrijk lid van de concurrerende Jamiat-e-Islami partij in Mazar-e-Sharif, zette uw familie in het jaar 1386 Afghaanse kalender (2007 Gregoriaanse kalender) onder druk om enkele gronden heel goedkoop te verkopen. In de jaren 1385 en 1386 kreeg uw vader verschillende telefonische oproepen van de partij Jamiat-e-Islami waarin gedreigd werd dat u en uw broers en/of zussen ontvoerd zouden worden. Sindsdien hebben jullie in angst geleefd dat jullie ontvoerd zouden worden. In het jaar 1387 Afghaanse kalender (2008 Gregoriaanse kalender) verhuisde u met uw familie naar Tadjikistan. Uw vader bleef werken in Kabul en Mazar-e-Sharif en kwam jullie af en toe bezoeken in Tadjikistan.

Intussen werden andere gronden van jullie in Mazar-e-Sharif in het jaar 1389 Afghaanse kalender (2010 Gregoriaanse kalender) in het gebied Tashqurgan in de provincie Balkh in beslag genomen door mensen van de Jamiat-e-Islami partij. Uw vader diende klacht in tegen Y., een commandant van Jamiat-e-Islami, maar dit bracht geen zoden aan de dijk.

In het jaar 1391 Afghaanse kalender (2012 Gregoriaanse kalender) kregen jullie visaproblemen in Tadjikistan en jullie keerden terug naar Afghanistan. Jullie overnachtten één nacht in Kabul bij uw neef M., maar nadat deze in uw bijzijn ontvoerd werd voor losgeld gingen jullie naar het huis van de tante van uw moeder in Kabul om daar nog ongeveer zeventien dagen te blijven. Vervolgens keerden jullie terug naar Mazar-e-Sharif waar jullie steeds in angst leefden dat jullie ontvoerd konden worden en verschillende keren telefonisch bedreigd werden.

In de maand aqrab (oktober-november) van het jaar 2015 verliet u samen met uw moeder, broers en zussen Afghanistan om via onder andere Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Duitsland in België aan te komen op 9 december 2015.

Uw moeder A.M. (O.V. (...)) diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 10 december 2015. Op aanraden van de smokkelaar vertelde zij dat zij vreesde dat uw jongste zus gedwongen zou worden te trouwen. Verder vreesde ze dat u ontvoerd zou worden omdat uw vriend M. ook reeds ontvoerd was en de ontvoerders interesse hadden getoond in u.

Op 29 november 2017 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van uw moeder over de uithuwelijking van uw zus, noch aan haar verklaringen betreffende haar vrees voor uw ontvoering, en er werd geoordeeld dat jullie terug konden keren naar de provincie Balkh waar jullie woonden. Uw moeder ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing.

Op 5 januari 2018 diende uw moeder zonder het land te verlaten een volgend verzoek om internationale bescherming in en ook u diende dit keer een verzoek om internationale bescherming in. Jullie geven toe dat jullie bij uw moeders eerste verzoek niet de waarheid hebben verteld en dat jullie vrezen dat u en uw broers en/of zussen ontvoerd zullen worden omdat leden van Jamiat-e-Islami uw vader willen straffen voor zijn werk voor Hezb-e-Islami. Bovendien vreest u dat u ontvoerd zal worden zoals uw neef M. en dat u door uw vader gedwongen zal worden deel te nemen aan de activiteiten van de Hezb-e-Islami partij.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek. Uw moeder legt wel een lidkaart van uw vader bij de Hezb-e-Islami neer, een kopie van de taskara van uw vader, een klacht bij de hoofdafdeling van de veiligheidsdienst, drie documenten opgesteld door Juma Khan Hamdard om uw vader op de weg door te laten, een brief aan de commandant van het militair korps nummer 8, twee dossiers over de inbeslagnames van jullie gronden, een USB-stick met foto's van uw vader, u en uw broers, de omslagen waarin dit alles naar België werd gestuurd en nog zeven foto's van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw moeder A.M. (O.V. (...)), ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

In uw geval kan er geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omdat uw verklaringen over de bedreigingen van leden van Jamiat-e-Islami, over de job van uw man en over de ontvoering van de zoon van uw schoonbroer ontzettend vaag en onwaarschijnlijk zijn.

Vooreerst moet benadrukt worden dat u uw geloofwaardigheid reeds ernstig in het gedrang heeft gebracht door bij uw eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid te vertellen. U kreeg zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij het CGVS uitgebreid de kans uw verhaal te doen en werd hierbij telkens gewezen op de medewerkingsplicht die op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. Toch heeft u zowel in uw verklaringen bij de DVZ als gedurende alle drie de uitgebreide persoonlijke onderhouds op het CGVS volhard in uw verklaringen en dus niet voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uw zoon A.Z.A. werd eveneens door het CGVS geïnterviewd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en ook hij legde onjuiste verklaringen af die in het verlengde lagen van uw verklaringen. Uw verklaring hiervoor is dat de smokkelaar u zei dat u uw echte problemen verbonden met de partij van uw man, de Hezb-e-Islami, beter niet kon zeggen (notities CGVS dd. 25/05/2018, p. 3). Van iemand die zelf daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij hierover de waarheid spreekt ongeacht de werkzaamheid van een familielid, in uw geval uw echtgenoot. Dat u dit keer op keer niet deed en met uw zoon overeenkwam gelijkaardige bedrieglijke verklaringen af te leggen, doet dan ook ernstig afbreuk aan de asielmotieven die u in het kader van uw huidig verzoek uiteenzet.

Daarbij aansluitend is het in de eerste plaats dan ook hoogst opmerkelijk dat u en uw zoon juist opwerpen dat jullie vrezen dat uw zoon A.Z.A. door uw echtgenoot gedwongen zou worden deel te nemen aan diens politieke activiteiten bij de Hezb-e-Islami (CGVS, p. 28; notities CGVS A.Z.A. dd. 25/05/2018, p. 8). Het is een raadsel waarom geen van jullie beiden deze motieven opwierp bij uw eerste verzoek om internationale bescherming maar jullie in de plaats daarvan de werkelijke beroepsactiviteiten van uw echtgenoot achterhielden. Indien jullie werkelijk zouden vrezen dat A.Z.A. bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen zou worden deel te nemen aan activiteiten van de Hezb-e-Islami, mag verwacht worden dat jullie net van in het begin de waarheid zouden vertellen over de activiteiten van uw echtgenoot die aan deze vrees ten grondslag zouden liggen. Bovendien haalt geen van jullie beiden deze vrees aan wanneer jullie bij de DVZ bij uw tweede verzoek om internationale bescherming en A.Z.A.'s eerste verzoek om internationale bescherming expliciet gevraagd worden alle redenen op te geven waarom jullie niet terug kunnen keren naar Afghanistan (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 21; vragenlijst CGVS A.Z.A. dd. 05/02/2018, p. 1-2), hetgeen een sterk opportunistische indruk geeft wanneer jullie dit wel ineens aanhalen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Voorts maken jullie geenszins aannemelijk dat uw echtgenoot een belangrijke functie vervulde binnen de Hezb-e-Islami omdat zowel uw verklaringen als die van A.Z.A. over het werk van uw echtgenoot ontzettend vaag zijn. Hoewel niet van jullie wordt verwacht dat jullie in detail zouden kunnen vertellen over het werk van uw echtgenoot (zijn vader) mag toch een zekere kennis verwacht worden, zeker omdat dit aan de basis zou liggen van jullie grondconflict en jullie vlucht uit Afghanistan. Jullie beider verklaringen zijn echter zeer oppervlakkig.

Uw echtgenoot zou zijn hele leven, zelfs al van voor uw huwelijk met hem, werkzaam zijn geweest binnen de Hezb-e-Islami, als leverancier van voedingswaren (CGVS, p. 19) en als persoon die propaganda moest voeren voor de partij en Tadzjiek moest aanzetten zich aan te sluiten bij de Hezb-e-Islami (CGVS, p. 6, 8, 9, 10, 12, 19, 26; CGVS A.Z.A., p. 5). Doorheen het persoonlijk onderhoud blijkt u bitter weinig te weten over andere personen die actief zouden zijn bij de Hezb-e-Islami: u vermeldt wel de namen van enkele commandanten van Hezb-e-Islami in het jaar 1368 Afghaanse kalender (1989 Gregoriaanse kalender) maar slaagt er niet in ook maar één Tadzjiek lid van de Hezb-e-Islami op te noemen (CGVS, p. 8) noch van eender welk lid van de Hezb-e-Islami in Mazar-e-Sharif behalve Juma Khan Hamdard (CGVS, p. 11) dit terwijl het net de taak van uw echtgenoot zou geweest zijn Tadzjiek te overtuigen zich aan te sluiten. U herkent bovendien geen van de personen op de foto's die u neerlegt van uw echtgenoot (CGVS, p. 31) en gevraagd of er nog belangrijke leden van de Hezb-e-Islami zijn die hun kinderen naar het buitenland stuurden, komt u opnieuw niet verder dan Gulbuddin Hekmatyar (CGVS, p. 32). Geconfronteerd met enkele huidige topfiguren van de Hezb-e-Islami zoals Abdul Hadi Arghandawal, de leider van Hezb-e-Islami in afwezigheid van Gulbuddin Hekmatyar en minister van economie, en Qutbuddin Hila, presidentskandidaat in 2014, komt u niet verder dan de boodschap dat dit leden van de Hezb-e-Islami zijn en dat Arghandawal een Pasjtoen is zonder ook maar enige andere informatie te kunnen geven (CGVS, p. 21), hetgeen enorm oppervlakkig is. Hoewel uw echtgenoot later jarenlang de speciale vertegenwoordiger van Juma Khan Hamdard zou zijn geweest (CGVS, p. 6, 12), heeft u geen idee van de functie die Juma Khan Hamdard uitvoerde voor uw man voor hem werkte (CGVS, p. 6), noch nadat uw man voor hem werkte (CGVS, p. 18) en u weet zelfs niet wat de huidige functie is van Juma Khan Hamdard (CGVS, p. 18). Het verbaast ook dat u geen idee heeft of uw echtgenoot reeds voor Juma Khan Hamdard werkte toen u met hem huwde (CGVS, p. 6), hoelang uw man reeds voor Hezb-e-Islami werkte vooraleer hij voor Juma Khan Hamdard begon te werken (CGVS, p. 9) en gevraagd naar personen voor wie hij dan wel werkte, komt u niet verder dan één naam: Gulbuddin Hekmatyar, de leider van Hezb-e-Islami (CGVS, p. 7). Over de activiteiten van uw echtgenoot zelf blijft u ook immens vaag en verwijst u meermaals naar het feit dat u er zelf niet bij was. Zo zegt u dat u niet weet hoe uw echtgenoot andere mensen overtuigde bij de partij te komen (CGVS, p. 10) en bent u enorm vaag over hoe hij propaganda voerde voor de Hezb-e-Islami (CGVS, p. 8, 26) telkens verwijzend naar het feit dat u er zelf niet bij was. U zegt echter uitdrukkelijk dat uw zoon A.Z.A. wel soms meeding met uw echtgenoot om zo kennis te kunnen maken met de mensen, onder andere wanneer uw echtgenoot ging spreken (CGVS, p. 26). A.Z.A. zelf zegt dat hij slechts tweemaal meeding met zijn vader naar toespraken (CGVS A.Z.A., p. 5) maar ook zijn kennis over de Hezb-e-Islami is zodanig beperkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde hoge profiel van uw echtgenoot binnen de Hezb-e-Islami. A.Z.A. weet niet wat uw echtgenoot moest doen als speciale vertegenwoordiger van Juma Khan Hamdard behalve de vage beschrijving dat hij papieren en documenten moest regelen (CGVS A.Z.A., p. 5) en propaganda moest voeren (CGVS A.Z.A., p. 5). Gevraagd naar de argumenten die uw echtgenoot gebruikte om mensen te overtuigen, zegt A.Z.A. dat uw echtgenoot zei dat Hezb-e-Islami niet enkel voor Pasjtoenen is maar ze ook voor Tadzjiek zijn (CGVS A.Z.A., p. 5). Deze verklaringen zijn heel beperkt voor de zoon van iemand die reeds decennialang propaganda zou hebben gevoerd voor zijn politieke partij en die zou gewild hebben dat zijn zoon ook actief werd in die partij (CGVS A.Z.A., p. 8). In dat geval zou uw echtgenoot A.Z.A. namelijk moeten ingelicht hebben over de sterke kanten van de partij om hem te overtuigen én om hem aan te leren hoe hij anderen zou kunnen overtuigen. A.Z.A. zelf vindt de partij Hezb-e-Islami echter niet goed, vanwege de problemen die jullie familie zou ondervonden hebben door het lidmaatschap van uw echtgenoot (CGVS A.Z.A., p. 8). Dat A.Z.A. enkel deze concrete, ongeloofwaardige problemen aanvoert en niet uitgebreider nadacht over de goede en slechte kanten van de partij Hezb-e-Islami doet sterk twifelen aan jullie bewering dat A.Z.A. meeding met uw echtgenoot toen deze propaganda voerde. A.Z.A. herkent bovendien enkel uw echtgenoot en Juma Khan Hamdard op de foto's die jullie neerleggen (CGVS A.Z.A., p. 9) en behalve zijn collega Nasir Pansjiri en Hamayoun Jarir, de schoonzoon van Hekmatyar, lijkt A.Z.A. niemand te kennen van de Hezb-e-Islami (CGVS A.Z.A., p. 5, 9). Ondanks meerdere pogingen van het CGVS, slaagt ook hij er niet in ook maar één ander voorbeeld te geven van een belangrijk lid van de Hezb-e-Islami in Mazar-e-Sharif of meer algemeen in de provincie Balkh (CGVS A.Z.A., p. 12, 14, 15). Wat betreft het huidige werk van uw echtgenoot geeft A.Z.A. louter aan dat hij in Kabul verblijft maar dat hij denkt dat hij momenteel geen propaganda voert (CGVS A.Z.A., p. 13). Deze vage verklaringen over de huidige concrete werkzaamheden van uw echtgenoot kunnen evenmin overtuigen.

Dit alles doet sterk twifelen aan de functie en omstandigheden waarin uw echtgenoot werkzaam zou zijn binnen de Hezb-e-Islami. Nochtans geeft u zelf aan dat u nog twee à drie keren per week telefonisch contact onderhoudt met uw echtgenoot (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 20). Uw advocaat haalt tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat het mogelijk is contact op te nemen met uw echtgenoot voor eventuele bijkomende documenten (CGVS, p. 28). Op 29 mei 2018 verzond het

CGVS een email naar uw advocaat met de vraag hieraan tegemoet te komen en bijkomende informatie te proberen te bekomen van uw echtgenoot over zijn huidige en eerdere werkzaamheid, over eventuele persartikels waarin hij vermeld wordt, over jullie paspoorten en verkregen visa en enige andere bewijsstukken die jullie verblijf in Tadjikistan zouden kunnen aantonen (zie administratief dossier). U gaf geen gevolg aan dit verzoek, zonder enige reden te geven waarom u in de onmogelijkheid verkeerde deze informatie te bekomen. Indien uw echtgenoot werkelijk een hoogwaardigheidsbekleder binnen de rangen van de Hezb-e-Islami was, zou zeker verwacht mogen worden dat u dit binnen een korte tijd zou kunnen staven aangezien u vaak contact heeft met hem. Dat u hier niet in slaagde versterkt de twijfel omtrent de werkzaamheden van uw echtgenoot.

Deze werkzaamheid zou nochtans aan de basis liggen van de grondconflicten waar uw familie in verwickeld zat, alsook van de concrete bedreigingen tegenover uw kinderen die daarvan het gevolg zouden geweest zijn. Dat u er niet in slaagt duidelijkheid te scheppen omtrent de functie van uw echtgenoot, doet aldus reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze. Toch moet nog opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over de bedreigingen zelf geenszins kunnen overtuigen. Al vanaf het jaar 1385 of 1386 Afgaanse kalender (2006-2007 Gregoriaanse kalender) zou uw echtgenoot telefonisch bedreigd zijn door leden van Jamiat-e-Islami en sindsdien zouden jullie de hele tijd in angst en onder bedreigingen hebben geleefd (CGVS, p. 15, 24). Dit valt echter niet te rijmen met jullie gedrag. U beweert namelijk dat u samen met uw kinderen naar Tadjikistan vluchtte en hier vier jaar bleef maar vervolgens door visaproblemen terugkeerde naar Afghanistan (CGVS, p. 18). Na slechts achttien dagen te hebben verbleven in Kabul, keerden jullie terug naar Mazar-e-Sharif (CGVS, p. 15, 24). Nochtans blijkt uit de data op de documenten die u neerlegt dat het probleem op dat moment geenszins opgelost was en u geeft zelf ook aan dat er maar geen oplossing werd gevonden ondanks verwoede pogingen van uw echtgenoot (CGVS, p. 32). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat jullie toch zouden terugkeren naar Mazar-e-Sharif, zeker omdat jullie het aan de stok zouden hebben gehad met de absolute leider van Jamiat-e-Islami en gouverneur van Balkh, A.M.N. (CGVS, p. 12) en omdat u zelf aangeeft dat er een tweede grondconflict ontstond in het jaar 1389 Afgaanse kalender (2010 Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 30, 33) toen jullie dus in Tadjikistan zouden geweest zijn. Bij dit verblijf in Tadjikistan moeten echter opnieuw enkele kanttekeningen gemaakt worden. Ten eerste hebben u en uw zoon tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming niets vermeld over dit beweerde verblijf van maar liefst vier jaar in Tadjikistan. Verder leggen jullie niets neer van documenten die dit verblijf kunnen staven. Nochtans beweert u zelf dat uw echtgenoot de visums nog in zijn bezit heeft in Afghanistan (CGVS, p. 22). U geeft in eerste instantie aan dat u dacht dat het niet nodig was deze neer te leggen (CGVS, p. 22). Dit is niet ernstig aangezien u reeds driemaal gehoord werd in het kader van uw eerste verzoek en elke oproepingsbrief expliciet vermeld om zoveel mogelijk documenten met betrekking tot eerdere verblijfplaatsen te bekomen. Bovendien heeft het CGVS in voormelde email aan uw advocaat expliciet om deze documenten gevraagd, die u nog steeds niet neerlegt. U maakt aldus niet aannemelijk dat u werkelijk tussen 1387 en 1391 onafgebroken in Tadjikistan verbleef, nochtans een belangrijke periode waarbinnen het tweede grondconflict tot ontwikkeling kwam.

Wat er ook van zij, zowel uw eigen verklaringen als die van uw zoon over de bedreigingen tegenover uw kinderen door de grondconflicten zijn niet geloofwaardig omdat ze tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk zijn. Deze telefonische bedreigingen zouden reeds begonnen zijn in het jaar 1385-1386 (CGVS, p. 15) en sindsdien kregen jullie jullie gehele verblijf in Afghanistan lang zulke bedreigingen, elke tien dagen, en leefden jullie in angst (CGVS, p. 15, 30). Aangezien jullie vertrokken zijn in 2015 zouden jullie zelfs indien jullie werkelijk vier jaar lang in Tadjikistan hebben verbleven, minstens vier of vijf jaar lang deze telefonische bedreigingen hebben gekregen. Toch zouden zowel u als uw zoon slechts te weten gekomen zijn dat deze telefoons kwamen van een zekere commandant Y. toen jullie reeds in België waren (CGVS, p. 29; CGVS A.Z.A., p. 14). Het is niet geloofwaardig dat jullie jarenlang deze bedreigingen zouden ondergaan en zelfs voor vier jaar lang zouden verhuizen naar een ander land zonder zelfs te weten van wie deze bedreigingen afkomstig waren. Sterker nog, wanneer het CGVS meer informatie vraagt over deze commandant Y., zegt u dat het een oorlogscommandant is die vocht tegen de taliban rond Balkh (CGVS, p. 29). Enerzijds stelt de vraag zich dan waarom uw echtgenoot jullie dan net jarenlang in Mazar-e-Sharif liet wonen, de plek waar deze commandant actief zou zijn geweest (CGVS, p. 29) en niet ergens anders aangezien hij dankzij zijn positie in staat zou zijn jullie op andere plekken onder te brengen, zoals in Kabul waar hij nu zelf nog in een huurhuis verblijft (CGVS, p. 6). Anderzijds is het uiterst vreemd dat A.Z.A., die door uw echtgenoot zou opgeleid worden om ook actief te worden in de partij, niet weet wat de functie is van commandant Y., de naam nooit hoorde in Afghanistan en verder geen enkele informatie over deze commandant kan geven (CGVS A.Z.A., p. 11). Hij weet zelfs niet of u deze commandant kent (CGVS A.Z.A., p. 11). Het is allerminst geloofwaardig dat jullie in tussentijd niet meer zouden gesproken hebben over deze man die de directe reden is van jullie vertrek uit Afghanistan.

Dit is des te frappant aangezien de klacht bij de veiligheidsdiensten van de provincie Balkh die jullie neerleggen ter staving van jullie verzoek expliciet vermeldt dat Y. op het moment van deze klacht werkzaam was als politieofficier. Dit complete gebrek aan interesse in de man waarvoor jullie vervolging zouden vrezen en in de documenten die jullie neerleggen, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vrees. Verder weet A.Z.A. niet met wie uw echtgenoot problemen had in Afghanistan (CGVS A.Z.A., p. 11), of er nog mensen verantwoordelijk waren behalve Y. (CGVS A.Z.A., p. 14) of er ook in Kabul problemen zouden kunnen zijn door het grondconflict (CGVS A.Z.A., p. 14), waarom jullie bedreigd werden (CGVS A.Z.A., p. 14), hoe vaak er telefoontjes kwamen (CGVS A.Z.A., p. 14). Hoewel A.Z.A. zegt dat hij pas over deze telefoons hoorde toen jullie reeds in België waren (CGVS A.Z.A., p. 15) moet er enerzijds opgemerkt worden dat dit niet te rijmen valt met de rol die uw echtgenoot in het vooruitzicht had voor uw zoon binnen de partij en anderzijds opnieuw bemerkt dat zelfs indien jullie dit hier pas te weten kwamen, mag verwacht worden dat jullie hierover zouden spreken met elkaar en met uw echtgenoot met wie jullie nog zo vaak contact hebben. In die optiek is het eveneens vreemd dat u volstrekt voorwaardelijk antwoordt dat het "wel zou kunnen" dat er anderen bedreigd werden via telefoon (CGVS, p. 32) en dat het "wel zal zijn" dat er anderen ontvoerd werden maar dat u het niet weet (CGVS, p. 32). U legt nog een document neer van de tussenkomst van een vicepresident in jullie grondconflict maar weet niet eens wie deze vicepresident is (CGVS, p. 33) hetgeen opnieuw wijst op een ernstig gebrek aan interesse in de documenten die u zelf neerlegt.

Voorts moet nog gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Gevraagd naar de intenties van Y. bij de telefonische bedreigingen zegt u dat hij uw man louter bedreigde omdat hij bij de Hezb-e-Islami zat en dat ze daarom jullie kinderen zouden ontvoeren (CGVS, p. 32). De klacht bij de veiligheidsdiensten van de provincie Balkh die jullie neerleggen ter staving van jullie verzoek vermeldt echter expliciet dat Y. om geld vroeg aan uw echtgenoot. Dat u hiervan geen melding maakt en dus de essentie van het doel van de dreigtelefoons mist door het louter bij bedreigingen omwille van de functie van uw man te houden, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Ook de reactie van u en uw echtgenoot is niet geloofwaardig. Zoals hierboven reeds vermeld is het reeds weinig geloofwaardig dat jullie ondanks deze jarenlange bedreigingen naar uw kinderen toe toch zou terugkeren naar de plek waar deze plaatsvonden, Mazar-e-Sharif. Dit wordt nog versterkt door het feit dat jullie geen verdere veiligheidsmaatregelen namen zoals het inhuren van lijfwacht (CGVS, p. 24, 31). U weet zelfs niet hoeveel zo'n lijfwacht kost (CGVS, p. 24) waaruit duidelijk blijkt dat jullie dit niet eens overwogen hebben. Indien er werkelijk zo'n imminente en constante dreiging zou bestaan tegenover jullie kinderen is deze oplossing de eerste die binnen de Afghaanse context mag verwacht worden. Ten tweede is het onbegrijpelijk dat uw zoon A.Z.A. toch nog naar school ging in Mazar-e-Sharif nadat jullie terugkeerden uit Tadjikistan. Hoewel uw echtgenoot zei dat het gevaarlijk was om buiten te komen en hij beter niet naar school zou gaan, ging A.Z.A. nog van de 4e graad tot de 8e graad naar school in Afghanistan waarbij hij zelfs een tweetal graden moest overdoen (CGVS A.Z.A., p. 7) waaruit afgeleid kan worden dat hij minstens zes jaar lang naar school ging. Dat hij nog zes jaar lang school liep, zonder enige bescherming van een lijfwacht, is niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat het feit dat uw echtgenoot nog steeds in Kabul woont (CGVS A.Z.A., p. 13) eveneens een ernstige aanwijzing is dat hij geen vrees voor vervolging heeft.

Deze tegenstrijdige, vage en onwaarschijnlijke verklaringen over de concrete bedreigingen tegenover uw kinderen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot haalt u nog aan te vrezen dat uw kinderen ontvoerd kunnen worden louter omwille van uw gepercipieerde rijkdom (CGVS, p. 24). Hiervoor haalt u het voorbeeld aan van de ontvoering van een zekere M. Hierbij kan verwezen worden naar uw eerste verzoek om internationale bescherming waar het CGVS deze ontvoering niet geloofwaardig achtte om volgende redenen:

Naast de uithuwelijking van uw dochter vreest u ook dat uw zonen ontvoerd zullen worden, naar aanleiding van een incident met een klasvriend van uw middelste zoon, genaamd M.. U bent er echter ook niet in geslaagd deze vrees aannemelijk te maken. Merkwaardig is dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS uiterst vaag zegt dat uw oudste zoon en uw middelste zoon u hebben verteld dat ze werden lastiggevalen toen jullie in Afghanistan waren omdat ze knap waren (CGVS I, p. 26) maar dit vanaf het tweede gehoor volledig individualiseert naar een incident met een klasgenoot genaamd M. die uw middelste zoon enkel zou hebben gewaarschuwd voor ontvoering (CGVS II, p. 12-13). Tijdens uw tweede

gehoor beweert u zelfs dat uw zonen persoonlijk geen problemen hebben gekend zoals M. (CGVS II, p. 16) en ook uw zoon A.Z.A. bevestigt tijdens zijn gehoor dat hij geen persoonlijke problemen heeft gekend in Afghanistan (CGVS, A.Z.A., p.17-18). Het is bovendien vreemd dat uw zonen u pas in België in het opvangcentrum verteld zouden hebben dat ze in Afghanistan vrezend te worden ontvoerd (CGVS I, p. 26). Verwacht mag worden dat uw zonen op het moment zelf aan de alarmbel trokken, zodat jullie meer op jullie hoede konden zijn in Afghanistan zelf en de nodige voorzorgsmaatregelen konden nemen. U vertelt zelf ook dat uw zoon toen stopte met naar de volleybal te gaan en naar de fitnesscentra (CGVS II, p. 12). Dat uw zoon u zei dat hij ziek was en daarom niet meer ging, kan hier niet als verklaring worden aanzien. Gezien dit een drogreden was, kon u als moeder ook wel zien dat hij niet echt ziek was en dat er dus wellicht een andere reden schuilging achter de stopzetting van zijn activiteiten. Dat u of uw echtgenoot in Afghanistan niet op de hoogte waren, mag dan ook als vreemd worden aanzien. Ook is het opmerkelijk dat u dit heeft nagelaten te vertellen toen u om uw asielmotieven bij de DVZ werd gevraagd (vragenlijst CGVS, vraag 5), of het al dan niet liet toevoegen op het moment dat u ervan op de hoogte werd gesteld. Bovendien is het weinig plausibel dat de ontvoerders die volgens u wellicht niet aan hun proefstuk toe waren met M. gezien zoiets volgens u wekelijks gebeurd (sic) in Mazar (CGVS II, p.12), aan M. de adresgegevens van uw zoon vroegen (CGVS II, p. 13). Hiermee maakten de ontvoerders hun plannen met uw zoon kenbaar met als risico de mislukking ervan. Zij moeten ook hebben geweten dat M. hun plannen zou kenbaar maken eens terug in vrijheid gesteld. Indien uw zoon voordien naar de volleybal en de fitness ging, zal het voor de ontvoerders niet moeilijk zijn geweest om hem op heterdaad te pakken te krijgen. Waarom ze dan nog jullie adresgegevens en de naam van uw echtgenoot nodig hadden, is weinig plausibel in deze context. Vervolgens is het weinig geloofwaardig dat M. uw zoon niet onmiddellijk waarschuwde. Uw echtgenoot en uw middelste zoon waren immers bij M. op bezoek geweest in het ziekenhuis, nadat hij was ontvoerd, seksueel mishandeld en vervolgens op straat gegooid (CGVS II, p. 12; CGVS, A.Z.A., p. 18). Dan is het wel zeer merkwaardig dat M. tijdens dit bezoek uw zoon en echtgenoot nog niets vertelde over het feit dat zijn ontvoerders ook interesse hadden betoond in uw zoon en deze reeds in het bezit waren van jullie adres (CGVS, A.Z.A., p. 17). Gevraagd waarom hij uw middelste zoon nog niet had gewaarschuwd in het ziekenhuis, blijkt uw oudste zoon A.Z.A. dit niet te weten, omdat hij denkt dat het aan de situatie lag (CGVS, A.Z.A., p. 18). Indien M. effectief uw zoon wou waarschuwen voor zijn ontvoerders, dan mag er verondersteld worden dat hij dit zo snel mogelijk wenste te doen, hetgeen niet aan de orde is. Naast deze onwaarschijnlijkheden mag ook uw kennis over de problemen die M. gekend heeft in Afghanistan, uiterst summier worden genoemd (CGVS II, p. 12). Gevraagd waar deze jongeman ontvoerd zou zijn, beweert u enkel gehoord te hebben dat hij is ontvoerd (CGVS II, p. 13). Gevraagd wat M. over die ontvoerders vertelde, kan u enkel kwijt dat het gewapende mannen waren (CGVS II, p. 12). Het is niet plausibel dat M. niet meer details over zijn ontvoerders zou hebben gegeven, zodat uw zoon ook nadien nog steeds totaal geen idee heeft voor welke personen hij precies dienden op te letten in Afghanistan. U relateert plots de problematiek van M., aangezien u zegt dat het zo vaak voorkomt en dat mensen niet voor elk individueel incident gaan achterhalen hoe en wat er precies gebeurde (CGVS II, p. 13). Aangezien het hier echter een incident betreft waar uw zoon rechtstreeks het slachtoffer van kan worden, lijkt het vreemd dat u als moeder niets meer weet te vertellen over dit incident. Zowel u als uw zoon A.Z.A. slagen er dan ook niet in deze vrees concreet te maken. Jullie kennis over dit individuele geval dat rechtstreeks betrekking heeft op een van uw zonen, overstijgt namelijk opnieuw de algemeenheid niet. Bijgevolg zijn noch u, noch uw zoon erin geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen over de problemen van M., en kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de vrees voor vervolging die u inroept met betrekking tot uw zoon of zonen.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd en die van uw zonen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Niet alleen houden deze vaststellingen stand, de geloofwaardigheid van deze ontvoering van M. wordt volledig ondermijnd door het feit dat zowel u als uw zoon ditmaal een manifest andere weergave geven van deze gebeurtenis, zonder enige verklaring waarom jullie hierover bij uw eerste verzoek zouden gelogen hebben. Opnieuw moet opgemerkt worden dat jullie bij jullie verklaringen bij DVZ wederom geen melding maken van deze ontvoering (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 21; vragenlijst CGVS A.Z.A. dd. 05/02/2018, p. 1-2) waardoor het plotse opwerpen hiervan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS opnieuw sterk opportunistisch overkomt. Dit is enorm frappant aangezien jullie ditmaal in tegenstelling tot bij uw vorig verzoek beweren dat uw zoon A.Z.A. rechtstreeks betrokken was bij de ontvoering aangezien hij in dezelfde auto zat en zelfs in elkaar werd geslagen

(CGVS, p. 23; CGVS A.Z.A., p. 10). Het is onbegrijpelijk dat geen van jullie beiden hier bij uw eerste verzoek ook maar iets van zeiden. Integendeel, u beweerde toen expliciet dat u niet wist of er vrienden van M. bij hem waren toen hij ontvoerd werd (notities CGVS dd. 07/06/2017, p. 14) en A.Z.A. zelf zei dat hij nooit enige problemen had ondervonden in die trend (notities CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 18). Er zijn bovendien zodanig sterke tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen in het kader van uw eerste verzoek ten opzichte van jullie verklaringen in het kader van uw tweede verzoek, dat deze gebeurtenis niet ernstig kan genomen worden. Waar jullie eerst beweerden dat deze ontvoering plaatsvond in Mazar-e-Sharif (CGVS dd. 07/06/2017, p. 11, 14; CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 17) beweren jullie ditmaal dat het in Kabul gebeurde (CGVS, p. 23). Waar u eerst beweerde dat M. een vriend was van A.Z.A. en geen familielid (CGVS dd. 07/06/2017, p. 11, 13) en A.Z.A. zelf zei dat M. een klasgenoot van zijn kleinere broer is (CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 17) beweren jullie ditmaal ineens dat M. de zoon is van uw schoonbroer en dus de neef van A.Z.A. (CGVS, p. 23; CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 10). Ook beweerde u bij uw eerste verzoek dat u niet op de hoogte was van deze ontvoering tot u in België aankwam (CGVS dd. 07/06/2017, p. 11) terwijl u ditmaal zegt dat u degene was die als eerste verwittigd werd en u uw man en uw schoonbroer contacteerde om hen in te lichten over de situatie (CGVS, p. 23). Waarom de ontvoerders bovendien M. meenamen maar A.Z.A. die in dezelfde auto zat zomaar lieten weggaan (CGVS, p. 23), houdt geen steek en doet voor verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis, in zoverre er nog enig geloof aan kon worden gehecht. Dat jullie jullie verhaal zo opportunistisch aanpassen naargelang de omstandigheden ondermijnt bovendien jullie algemene geloofwaardigheid.

Aldus heeft u op generlei wijze aannemelijk weten maken dat u of uw kinderen enige vrees voor vervolging hebben zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus

toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden

met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De foto's die u neerlegt tonen op generlei wijze aan dat de man op de foto's werkelijk uw echtgenoot is. U legt geen enkele foto neer van u samen met uw echtgenoot waardoor elk bewijs van een band met hem ontbreekt. Uw zoon staat op enkele foto's naast deze man maar dit zegt niets over hun eventueel familiale band. Bovendien zeggen deze foto's niets over de beweerde dreigingen die jullie ondergingen. De lidkaart bij de Hezb-e-Islami van deze man dateert van het jaar 1997 (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 17) waardoor de relevantie ervan ernstig wordt aangetast. Wat betreft de klachten, de taskara van uw man en dossiers over de grondconflicten die u neerlegt moet opnieuw gewezen worden op het gebrek aan bewijs van enige band tussen u en de persoon vermeld in de dossiers. Dergelijke documenten kunnen bovendien enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Deze documenten werden eveneens aangehaald om incoherenties aan te tonen in uw

asielmotieven. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Tot slot is het gegeven dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming een klacht bij de politie neerlegde, hoewel u bij uw tweede verzoek om internationale bescherming toegeeft te hebben gelogen over deze gebeurtenissen (CGVS, p. 2-3), een indicatie dat u daadwerkelijk in de mogelijkheid bent valse documenten te bekomen en dit ook reeds heeft gedaan.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw zoon A.Z.A. (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren twee middelen aan.

- In het eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet JUNTO schending van artikel 48/5, §3 vw".

Verzoekers bespreken het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en passen de elementen van deze definitie toe. Zij voeren aan dat zij vervolging vrezen met de groepering Jamiat-e-Islami omwille van de problemen die voortvloeien uit het feit dat hun echtgenoot en vader aanhanger is van de groepering Hezb-e-Islami. Zij voeren aan dat zij de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kunnen inroepen.

- In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Zij lichten hierbij toe als volgt:

"Verweerder stelt ten onrechte dat de vluchtmotieven van verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Verweerster stelt dat verzoekers verklaringen ontzettend vaag en onwaarschijnlijk is.

Verzoekers menen dat dit in strijd is met hun verklaringen in het gehoorverslag.

Verzoeker hebben op een zeer doorleefde wijze uitgelegd hebben hoe hun leven in gevaar is.

Verzoekers hebben talloze documenten voorgelegd om hun vrees voor vervolging aan te tonen.

Verzoekers hebben meerdere foto's voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat ze gewapend waren en dat ze aanhangers zijn van de Hezbi Islami.

Verzoekers begrijpen niet dat verweerster zomaar tot z'n foutieve conclusie komt zonder rekening te houden met de voorgelegd stukken.

Het gaat over zijn oude stukken en niet over een stuk maar tientallen stukken!!!

Het gaat over een levensverhaal en als men ze gaan vastbinden zal het de vorm van een boek krijgen.

Het is in die zin niet correct om ze allemaal uit de tafel te vegen en te stellen dat verzoekers ontzettend vaag waren.

Verzoekers worden gewoon gestraft omdat ze in hun eerste asielaanvraag niet de waarheid verteld hebben.

Verzoekers hebben duidelijk uitgelegd waarom en hoe ze misleid waren. Deze misleiding is ook deels gebaseerd op de waarheid.

Verzoekers verklaren zich nader:

De leden van de Hezbi Islami worden uitgesloten van de toekenning van de internationale bescherming. Verweerster is goed op de hoogte over dit element.

Verzoekers waren bang om zo hun man/vader nooit te kunnen zien. Verzoekers proberen nu niet om hun fout goed te praten. Verzoekers willen gewoon zeggen dat ze zich in een moeilijke positie op dat moment bevonden.

Wat verzoekers niet wisten is het volgende:

De uitsluiting wordt alleen toegepast wanneer de persoon zelf asiel aanvraagt.

Verzoekers man/vader kon perfect via de procedure gezinshereniging naar België komen.

Dit wisten verzoekers toen niet.

Verweerster stelt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat haar man voor een belangrijke functie had bij de Hezbi Islami.

Verzoeker menen dat ze veel objectieve stukken voorgelegd hebben waaruit duidelijk blijkt dat haar man een hoge positie heeft bij de Hezbi Islami.

Verzoekers hebben meerdere foto's voorgelegd waar verzoeker (zoon) gewapend staat.

Verzoekers hebben documenten voorgelegd om deze functie aan te tonen.

Verzoekers hebben de familieleden van bekende speelfiguren van de Hezbi Islami bij de naam genoemd. Hoe kan men dergelijke informatie hebben als men niet tot deze kring behoort?

Verweerster neemt verzoekers kwalijk omdat ze bij de huidige asielaanvraag bij de DVZ niets verteld hebben over de vrees van A.Z.A. en gedwongen te worden door zijn vader zich aan te sluiten bij de Hezbi Islami.

Verzoekers menen dat het gehoor bij de DVZ zeer kort was en ze werden aangeraden om het zeer kort te houden. Ze zullen de kans krijgen om bij het gehoor ten gronde alles te vertellen.

Verzoekers menen dat men moet logisch denken. Een lid van de Hezbi Islami met een hoge positie zal ook zijn eigen zoon aanmoedigen om zich aan te sluiten bij deze partij.

Zo werkt het in Afghanistan.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoekers geen namen kende van de Tajikien die voor Hezbi Islami werkte.

Verzoeker 1 meent dat ze een vrouw was en een lid van de Hezbi Islami gaat deze zaken niet met zijn vrouw delen.

Verzoeker 2 meent dat hij op dat moment zeer jong was en dat een deel van zijn leven in Tajikistan gewoond heeft.

Verzoekers menen dat verweerster geen rekening gehouden heeft met deze elementen.

Verzoeker 1 wist wie Juma Khan Hamdard, Abdul Hadi Arghandihwal en Qutbuddin Hilal is.

Verzoeker kon de naam van alle leden van Juma Khan Hamdard vertellen.

Verzoeker meent dat verweerster helemaal geen rekening gehouden met deze elementen.

Verzoeker 2 kende op de foto's de volgende personen:

Nasir Pansjiri en Hamayoun Jarir de schoonzoon van Gulbudin Hekmatyaaar. Hoe kan hij deze personen erkennen als zijn vader niet betrokken is met de Hezbi Islami?

Verweerster stelt dat verzoeker geen gevolg gaf aan de mail van 29 mei 2018.

Verzoeker meent dat ze na het gehoor van het CGVS alle nieuwe stukken die van hen tijdens het gehoor gevraagd was, overgemaakt had aan het CGVS.

Verweerster twijfelt eveneens aan het verblijf van verzoekers in Tajikistan. Verzoekers zullen in de loop van de procedure bewijzen voorleggen waaruit dit verblijf kan blijken.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de verklaringen van verzoekers over hun verblijf in Tajikistan. Vooral de naam van de wijk, de naam van school en de anekdote met de politie in Dushanbe.

Verweerster stelt dat deze periode (1387 tot 1391) zeer belangrijk is omdat toen een grondconflict gaande was in Afghanistan en ze stelt dat er twijfel is over onafgebroken verblijf van verzoekers in Tajikistan.

Verzoekers menen nogmaals dat als deze periode zo belangrijk was waarom verweerster niet doorgevraagd heeft over dit verblijf in Tajikistan.

Verweerster neemt verzoekers kwalijk omdat ze na hun terugkeer naar Afghanistan terug naar Mazare Sharif gegaan zijn.

Verzoekers menen dat ze niet moeten gestraft worden voor de keuze die hun man/vader gemaakt heeft.

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoekers

Ze niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en 48/5, §3 de vreemdelingenwet: Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B –grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen (getogen te zijn in Iran) en ook door hun deelneming in de actie van Afghanen in kerk te Brussel. Ze zijn van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

Verzoekers citeren verder uit informatie over de situatie van terugkeerders in Afghanistan van UNHCR, IRIN, Oxfam, RDC en Amnesty International.

2.1.2. In een aanvullende nota van 18 juni 2019 brengt de commissaris-generaal het EASO-rapport “Afghanistan. Security situation” van juni 2019 ter kennis.

2.1.3. In een aanvullende nota van 25 juni 2019 voegt verzoekers een kopie van verzoeksters huwelijksakte met beëdigde vertaling toe (stuk 1).

2.1.4. Ter terechtzitting leggen verzoekers met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een “recent foto van verzoekers vader/man met de Gulbudin Hekmatyaar” (stuk 1);
- een kopie van verzoeksters visa naar Tadzjikistan (stuk 2);
- “foto van verzoeker met haar man in Tajikistan” (stuk 3);
- “foto van kinderen met verzoeker in Tajikistan” (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteuend.

2.3. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift in wezen beperken tot het volharden in de geloofwaardigheid van hun relaas en de bewijskracht van hun documenten en het minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij de motieven van de bestreden beslissingen echter niet in een ander daglicht stellen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust, valse verklaringen hebben afgelegd over hun verblijfplaatsen voor hun vertrek naar België en hun asielmotieven. Uit hun verklaringen blijkt immers dat zij in het kader van dit verzoek valse verklaringen hebben afgelegd over hun vrees voor vervolging door de taliban omwille van een huwelijksaanzoek aan verzoeksters dochter (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 3) en dat zij hun vermeende verblijf in Tadzjikistan van 2009 tot 2013 niet hebben vermeld in het kader van dit verzoek. De Raad merkt op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat zij op advies van de smokkelaar valse verklaringen hebben afgelegd omdat zij vreesden uitgesloten te worden

van de vluchtelingenstatus omwille van het lidmaatschap van verzoeksters echtgenoot bij Hezb-e-Islami. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt echter in vertrouwen, zodat 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over hun verblijf of relaas te debiteren. Verzoekers hebben dan ook de verplichting om hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun vrees voor vervolging en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. Verzoekers zijn bovendien zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij afleggen en achteraf ongunstig gebleken adviezen van de smokkelaar kunnen hun bedrieglijke verklaringen niet toedekken, nu verzoekers in verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming meermaals uitdrukkelijk werden gewezen op het belang van hun verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Het manifest misleidende karakter van hun verklaringen bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming doet dan ook reeds afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid en die van hun huidige asielmotieven.

Het voorgaande geldt te meer nu de bestreden beslissingen terecht oordeelden dat *"Daarbij aansluitend is het in de eerste plaats dan ook hoogst opmerkelijk dat u en uw zoon juist opwerpen dat jullie vrezen dat uw zoon A.Z.A. door uw echtgenoot gedwongen zou worden deel te nemen aan diens politieke activiteiten bij de Hezb-e-Islami (CGVS, p. 28; notities CGVS A.Z.A. dd. 25/05/2018, p. 8). Het is een raadsel waarom geen van jullie beiden deze motieven opwierp bij uw eerste verzoek om internationale bescherming maar jullie in de plaats daarvan de werkelijke beroepsactiviteiten van uw echtgenoot achterhielden. Indien jullie werkelijk zouden vrezen dat A.Z.A. bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen zou worden deel te nemen aan activiteiten van de Hezb-e-Islami, mag verwacht worden dat jullie net van in het begin de waarheid zouden vertellen over de activiteiten van uw echtgenoot die aan deze vrees ten grondslag zouden liggen."* Verzoekers betwisten deze pertinente en correcte motivering niet in hun verzoekschrift, zodat deze motivering wordt overgenomen door de Raad. Dergelijke vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun huidige asielmotieven.

De bestreden beslissingen stelden tevens terecht vast dat het niet aannemelijk is dat noch verzoekster noch verzoeker tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun tweede respectievelijk eerste verzoek om internationale bescherming melding zouden maken van hun vrees voor vervolging omdat verzoeker zou gedwongen worden om deel te nemen aan de politieke activiteiten van zijn vader bij Hezb-e-Islami (A.M., Verklaring meervoudige aanvraag, stuk 12, p. 2; A.A.Z., CGVS-vragenlijst, stuk 13, p. 1-2). Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat verzoekers bij het invullen van de vragenlijsten op de Dienst Vreemdelingenzaken erop werden gewezen dat van hen verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot hun vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen verzoekers geenszins van hun medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk hun asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Dat verzoekers dit motief niet vermeldde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook reeds op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen dat verzoeker gedwongen zou worden om deel te nemen aan de politieke activiteiten van zijn vader bij Hezb-e-Islami. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat dit *"logisch denken"* is en dat *"[het] zo werkt in Afghanistan"*, doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering bij Hezb-e-Islami niet aannemelijk maakt. Hij meldde dit zelfs niet toen hem werd gevraagd of hij nog iets heeft toe te voegen of nog andere problemen had dan de door hem aangehaalde problemen (A.Z.A., CGVS-vragenlijst, stuk 13).

Dit geldt te meer nu uit de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers middels hun verklaringen de tewerkstelling van hun echtgenoot en vader bij Hezb-e-Islami en het feit dat verzoeker aan deze politieke activiteiten zou moeten deelnemen, niet aannemelijk maken, gelet op hun lacunaire kennis over de groepering Hezb-e-Islami en de activiteiten van hun echtgenoot en vader bij deze groepering.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot het volharden dat zij wel over een voldoende kennis beschikken van de groepering Hezb-e-Islami, rekening houdend met hun persoonlijke omstandigheden. Waar verzoekers verwijzen naar de leden van Hezb-e-Islami die zij wel vermeldde en zich afvragen hoe zij deze personen kennen indien hun vader niet tot deze groepering behoort, merkt de Raad enerzijds op dat deze kennis tevens door studie kan worden verworven en anderzijds dat deze kennis geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen waaruit kan blijken dat verzoekers kennis van de groepering, gelet op hun verklaringen met de activiteiten van hun vader, te beperkt is. Het loutere feit dat verzoekster een vrouw is en dat haar echtgenoot niet met haar over zijn activiteiten bij de groepering praatte betreft een blote bewering die geen afdoende verklaring biedt voor de vaststellingen in de bestreden beslissingen, temeer gezien verzoekster verklaarde dat zij

nog twee à drie keer per week contact heeft met haar echtgenoot (A.M., Verklaring meervoudige aanvraag, stuk 13, p. 3-4) zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op de hoogte kan stellen van de activiteiten van haar echtgenoot. Dat verzoeker nog jong was en een deel van zijn leven in Tadzjikistan heeft gewoond biedt evenmin een afdoende verklaring voor zijn lacunaire kennis over de groepering Hezb-e-Islami en de activiteiten van zijn vader, gelet op verzoekers verklaringen dat verzoeker soms meeding als zijn vader propaganda voerde voor de groepering en dat verzoeker gedwongen werd door zijn vader om aan de politieke activiteiten van Hezb-e-Islami deel te nemen (A.M., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 25-26; A.A.Z., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 8). De bestreden beslissingen oordeelden dan ook terecht dat:

“Voorts maken jullie geenszins aannemelijk dat uw echtgenoot een belangrijke functie vervulde binnen de Hezbe- Islami omdat zowel uw verklaringen als die van A.Z.A. over het werk van uw echtgenoot ontzettend vaag zijn. Hoewel niet van jullie wordt verwacht dat jullie in detail zouden kunnen vertellen over het werk van uw echtgenoot (zijn vader) mag toch een zekere kennis verwacht worden, zeker omdat dit aan de basis zou liggen van jullie grondconflict en jullie vlucht uit Afghanistan. Jullie beider verklaringen zijn echter zeer oppervlakkig.

Uw echtgenoot zou zijn hele leven, zelfs al van voor uw huwelijk met hem, werkzaam zijn geweest binnen de Hezb-e-Islami, als leverancier van voedingswaren (CGVS, p. 19) en als persoon die propaganda moest voeren voor de partij en Tadzjiken moest aanzetten zich aan te sluiten bij de Hezb-e-Islami (CGVS, p. 6, 8, 9, 10, 12, 19, 26; CGVS A.Z.A., p. 5). Doorheen het persoonlijk onderhoud blijkt u bitter weinig te weten over andere personen die actief zouden zijn bij de Hezb-e-Islami: u vermeldt wel de namen van enkele commandanten van Hezb-e-Islami in het jaar 1368 Afghaanse kalender (1989 Gregoriaanse kalender) maar slaagt er niet in ook maar één Tadzjeks lid van de Hezb-e-Islami op te noemen (CGVS, p. 8) noch van eender welk lid van de Hezb-e- Islami in Mazar-e-Sharif behalve Juma Khan Hamdard (CGVS, p. 11) dit terwijl het net de taak van uw echtgenoot zou geweest zijn Tadzjiken te overtuigen zich aan te sluiten. U herkent bovendien geen van de personen op de foto's die u neerlegt van uw echtgenoot (CGVS, p. 31) en gevraagd of er nog belangrijke leden van de Hezb-e- Islami zijn die hun kinderen naar het buitenland stuurden, komt u opnieuw niet verder dan Gulbuddin Hekmatyar (CGVS, p. 32). Geconfronteerd met enkele huidige topfiguren van de Hezb-e-Islami zoals Abdul Hadi Arghandiwal, de leider van Hezb-e-Islami in afwezigheid van Gulbuddin Hekmatyar en minister van economie, en Qutbuddin Hila, presidentskandidaat in 2014, komt u niet verder dan de boodschap dat dit leden van de Hezb-e-Islami zijn en dat Arghandiwal een Pasjtoen is zonder ook maar enige andere informatie te kunnen geven (CGVS, p. 21), hetgeen enorm oppervlakkig is. Hoewel uw echtgenoot later jarenlang de speciale vertegenwoordiger van Juma Khan Hamdard zou zijn geweest (CGVS, p. 6, 12), heeft u geen idee van de functie die Juma Khan Hamdard uitvoerde voor uw man voor hem werkte (CGVS, p. 6), noch nadat uw man voor hem werkte (CGVS, p. 18) en u weet zelfs niet wat de huidige functie is van Juma Khan Hamdard (CGVS, p. 18). Het verbaast ook dat u geen idee heeft of uw echtgenoot reeds voor Juma Khan Hamdard werkte toen u met hem huwde (CGVS, p. 6), hoelang uw man reeds voor Hezb-e-Islami werkte vooraleer hij voor Juma Khan Hamdard begon te werken (CGVS, p. 9) en gevraagd naar personen voor wie hij dan wel werkte, komt u niet verder dan één naam: Gulbuddin Hekmatyar, de leider van Hezb-e-Islami (CGVS, p. 7). Over de activiteiten van uw echtgenoot zelf blijft u ook immens vaag en verwijst u meermaals naar het feit dat u er zelf niet bij was. Zo zegt u dat u niet weet hoe uw echtgenoot andere mensen overtuigde bij de partij te komen (CGVS, p. 10) en bent u enorm vaag over hoe hij propaganda voerde voor de Hezb-e-Islami (CGVS, p. 8, 26) telkens verwijzend naar het feit dat u er zelf niet bij was. U zegt echter uitdrukkelijk dat uw zoon A.Z.A. wel soms meeding met uw echtgenoot om zo kennis te kunnen maken met de mensen, onder andere wanneer uw echtgenoot ging spreken (CGVS, p. 26). A.Z.A. zelf zegt dat hij slechts tweemaal meeding met zijn vader naar toespraken (CGVS A.Z.A., p. 5) maar ook zijn kennis over de Hezb-e-Islami is zodanig beperkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde hoge profiel van uw echtgenoot binnen de Hezb-e-Islami. A.Z.A. weet niet wat uw echtgenoot moest doen als speciale vertegenwoordiger van Juma Khan Hamdard behalve de vage beschrijving dat hij papieren en documenten moest regelen (CGVS A.Z.A., p. 5) en propaganda moest voeren (CGVS A.Z.A., p. 5). Gevraagd naar de argumenten die uw echtgenoot gebruikte om mensen te overtuigen, zegt A.Z.A. dat uw echtgenoot zei dat Hezb-e-Islami niet enkel voor Pasjtoenen is maar ze ook voor Tadzjiken zijn (CGVS A.Z.A., p. 5). Deze verklaringen zijn heel beperkt voor de zoon van iemand die reeds decennialang propaganda zou hebben gevoerd voor zijn politieke partij en die zou gewild hebben dat zijn zoon ook actief werd in die partij (CGVS A.Z.A., p. 8). In dat geval zou uw echtgenoot A.Z.A. namelijk moeten ingelicht hebben over de sterke kanten van de partij om hem te overtuigen én om hem aan te leren hoe hij anderen zou kunnen overtuigen. A.Z.A. zelf vindt de partij Hezb-e-Islami echter niet goed, vanwege de problemen die jullie familie zou ondervonden hebben door het lidmaatschap van uw echtgenoot (CGVS A.Z.A., p. 8). Dat A.Z.A. enkel deze concrete, ongeloofwaardige problemen aanvoert

en niet uitgebreider nadacht over de goede en slechte kanten van de partij Hezb-e-Islami doet sterk twifelen aan jullie bewering dat A.Z.A. meeging met uw echtgenoot toen deze propaganda voerde. A.Z.A. herkent bovendien enkel uw echtgenoot en Juma Khan Hamdard op de foto's die jullie neerleggen (CGVS A.Z.A., p. 9) en behalve zijn collega Nasir Pansjiri en Hamayoun Jarir, de schoonzoon van Hekmatyar, lijkt A.Z.A. niemand te kennen van de Hezb-e-Islami (CGVS A.Z.A., p. 5, 9). Ondanks meerdere pogingen van het CGVS, slaagt ook hij er niet in ook maar één ander voorbeeld te geven van een belangrijk lid van de Hezb-e-Islami in Mazar-e-Sharif of meer algemeen in de provincie Balkh (CGVS A.Z.A., p. 12, 14, 15). Wat betreft het huidige werk van uw echtgenoot geeft A.Z.A. louter aan dat hij in Kabul verblijft maar dat hij denkt dat hij momenteel geen propaganda voert (CGVS A.Z.A., p. 13). Deze vage verklaringen over de huidige concrete werkzaamheden van uw echtgenoot kunnen evenmin overtuigen.

Dit alles doet sterk twifelen aan de functie en omstandigheden waarin uw echtgenoot werkzaam zou zijn binnen de Hezb-e-Islami. Nochtans geeft u zelf aan dat u nog twee à drie keren per week telefonisch contact onderhoudt met uw echtgenoot (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 20).(...)"

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad.

De bestreden beslissingen stelden bovendien terecht dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over de activiteiten van hun echtgenoot en vader bij Hezb-e-Islami ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten naar aanleiding van het grondconflict met de groepering Jamiat-e-Islami, nu deze problemen volgens verzoekers verklaringen voortvloeien uit de activiteiten van hun vader. De bestreden beslissingen oordeelden bovendien terecht dat de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten verder wordt ondergraven door de vaststelling dat (i) het niet geloofwaardig is dat verzoekers, ondanks herhaaldelijke bedreigingen van de leider van Jamiat-e-Islami, die gouverneur was van de provincie Balkh en hun verklaringen dat er in 2010 een nieuw grondconflict ontstaan was, zich bij hun terugkeer naar Afghanistan vanuit Tadzjikistan in 2012 zouden vestigen in Mazar-e-Sharif, (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekers ondanks jarenlange bedreigingen slechts in België zouden vernomen hebben van wie deze bedreigingen afkomstig waren en dat (iii) verzoeker, die door zijn vader werd opgeleid om toe te treden tot Hezb-e-Islami, amper kennis heeft van deze commandant Y. die hun bedreigde en (iv) vage en lacunaire verklaringen aflegde over de aard van de aangehaalde problemen, enerzijds gelet op het feit dat hij door zijn vader werd opgeleid om toe te treden tot Hezb-e-Islami en anderzijds gezien verwacht kan worden dat verzoeker na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming informatie zou inwinnen over de vervolgingsfeiten bij zijn ouders, (v) verzoekster een gebrek aan interesse vertoont in de door haar neergelegde documenten aangezien zij enerzijds een document neerlegt van de tussenkomst van de vicepresident in het grondconflict en anderzijds verklaart niet te weten wie de vicepresident is, (vi) verzoekster verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met de inhoud van de door hun neergelegde documenten over het doel van de geuite bedreigingen en (vii) het niet geloofwaardig is dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij noch haar echtgenoot voorzorgsmaatregelen zoals bijvoorbeeld een lijfwacht hebben overwogen in het licht van de tegen hun geuite bedreigingen en (viii) het evenmin aannemelijk is dat uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker nog zes jaar naar school ging ook al werd dit afgeraden door zijn vader en (ix) verzoekers echtgenoot en vader thans nog steeds in Kabul verblijven.

Verzoekers beperken hun verweer in het verzoekschrift hierover tot het verweer dat zij niet moeten worden gestraft omdat hun echtgenoot en vader besloot dat verzoekers terug in Mazar-e-Sharif moesten gaan wonen, doch de Raad merkt op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de ernst van hun vrees voor vervolging ernstig gerelativeerd wordt door de vaststelling dat verzoekers ondanks aanhoudende bedreigingen en conflicten terug naar Mazar-e-Sharif verhuisden, temeer gezien verzoekers' echtgenoot en vader via zijn vermeende positie in Hezb-e-Islami in staat zou zijn om zijn familie elders onder te brengen, zoals in Kabul waar hij over een huurhuis beschikt (A.M., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 6).

Volgende motivering van de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Deze werkzaamheid zou nochtans aan de basis liggen van de grondconflicten waar uw familie in verwickeld zat, alsook van de concrete bedreigingen tegenover uw kinderen die daarvan het gevolg zouden geweest zijn. Dat u er niet in slaagt duidelijkheid te scheppen omtrent de functie van uw echtgenoot, doet aldus reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze. Toch moet nog opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over de bedreigingen zelf geenszins kunnen overtuigen. Al vanaf het jaar 1385 of 1386 Afghaanse kalender (2006-2007 Gregoriaanse kalender) zou uw echtgenoot telefonisch

bedreigd zijn door leden van Jamiat-e-Islami en sindsdien zouden jullie de hele tijd in angst en onder bedreigingen hebben geleefd (CGVS, p. 15, 24). Dit valt echter niet te rijmen met jullie gedrag. U beweert namelijk dat u samen met uw kinderen naar Tadjikistan vluchtte en hier vier jaar bleef maar vervolgens door visaproblemen terugkeerde naar Afghanistan (CGVS, p. 18). Na slechts achttien dagen te hebben verbleven in Kabul, keerden jullie terug naar Mazar-e-Sharif (CGVS, p. 15, 24). Nochtans blijkt uit de data op de documenten die u neerlegt dat het probleem op dat moment geenszins opgelost was en u geeft zelf ook aan dat er maar geen oplossing werd gevonden ondanks verwoede pogingen van uw echtgenoot (CGVS, p. 32). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat jullie toch zouden terugkeren naar Mazar-e-Sharif, zeker omdat jullie het aan de stok zouden hebben gehad met de absolute leider van Jamiat-e-Islami en gouverneur van Balkh, A.M.N. (CGVS, p. 12) en omdat u zelf aangeeft dat er een tweede grondconflict ontstond in het jaar 1389 Afghaanse kalender (2010 Gregoriaanse kalender)(CGVS, p. 30, 33) toen jullie dus in Tadjikistan zouden geweest zijn. (...)

Wat er ook van zij, zowel uw eigen verklaringen als die van uw zoon over de bedreigingen tegenover uw kinderen door de grondconflicten zijn niet geloofwaardig omdat ze tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk zijn. Deze telefonische bedreigingen zouden reeds begonnen zijn in het jaar 1385-1386 (CGVS, p. 15) en sindsdien kregen jullie jullie gehele verblijf in Afghanistan lang zulke bedreigingen, elke tien dagen, en leefden jullie in angst (CGVS, p. 15, 30). Aangezien jullie vertrokken zijn in 2015 zouden jullie zelfs indien jullie werkelijk vier jaar lang in Tadjikistan hebben verbleven, minstens vier of vijf jaar lang deze telefonische bedreigingen hebben gekregen. Toch zouden zowel u als uw zoon slechts te weten gekomen zijn dat deze telefoons kwamen van een zekere commandant Y. toen jullie reeds in België waren (CGVS, p. 29; CGVS A.Z.A., p. 14). Het is niet geloofwaardig dat jullie jarenlang deze bedreigingen zouden ondergaan en zelfs voor vier jaar lang zouden verhuizen naar een ander land zonder zelfs te weten van wie deze bedreigingen afkomstig waren. Sterker nog, wanneer het CGVS meer informatie vraagt over deze commandant Y., zegt u dat het een oorlogscommandant is die vecht tegen de taliban rond Balkh (CGVS, p. 29). Enerzijds stelt de vraag zich dan waarom uw echtgenoot jullie dan net jarenlang in Mazar-e-Sharif liet wonen, de plek waar deze commandant actief zou zijn geweest (CGVS, p. 29) en niet ergens anders aangezien hij dankzij zijn positie in staat zou zijn jullie op andere plekken onder te brengen, zoals in Kabul waar hij nu zelf nog in een huurhuis verblijft (CGVS, p. 6). Anderzijds is het uiterst vreemd dat A.Z.A., die door uw echtgenoot zou opgeleid worden om ook actief te worden in de partij, niet weet wat de functie is van commandant Y., de naam nooit hoorde in Afghanistan en verder geen enkele informatie over deze commandant kan geven (CGVS A.Z.A., p. 11). Hij weet zelfs niet of u deze commandant kent (CGVS A.Z.A., p. 11). Het is allerm minst geloofwaardig dat jullie in tussentijd niet meer zouden gesproken hebben over deze man die de directe reden is van jullie vertrek uit Afghanistan. Dit is des te frappant aangezien de klacht bij de veiligheidsdiensten van de provincie Balkh die jullie neerleggen ter staving van jullie verzoek expliciet vermeldt dat Y. op het moment van deze klacht werkzaam was als politieofficier. Dit complete gebrek aan interesse in de man waarvoor jullie vervolging zouden vrezen en in de documenten die jullie neerleggen, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vrees. Verder weet A.Z.A. niet met wie uw echtgenoot problemen had in Afghanistan (CGVS A.Z.A., p. 11), of er nog mensen verantwoordelijk waren behalve Y. (CGVS A.Z.A., p. 14) of er ook in Kabul problemen zouden kunnen zijn door het grondconflict (CGVS A.Z.A., p. 14), waarom jullie bedreigd werden (CGVS A.Z.A., p. 14), hoe vaak er telefoontjes kwamen (CGVS A.Z.A., p. 14). Hoewel A.Z.A. zegt dat hij pas over deze telefoons hoorde toen jullie reeds in België waren (CGVS A.Z.A., p. 15) moet er enerzijds opgemerkt worden dat dit niet te rijmen valt met de rol die uw echtgenoot in het vooruitzicht had voor uw zoon binnen de partij en anderzijds opnieuw bemerkt dat zelfs indien jullie dit hier pas te weten kwamen, mag verwacht worden dat jullie hierover zouden spreken met elkaar en met uw echtgenoot met wie jullie nog zo vaak contact hebben. In die optiek is het eveneens vreemd dat u volstrekt voorwaardelijk antwoordt dat het "wel zou kunnen" dat er anderen bedreigd werden via telefoon (CGVS, p. 32) en dat het "wel zal zijn" dat er anderen ontvoerd werden maar dat u het niet weet (CGVS, p. 32). U legt nog een document neer van de tussenkomst van een vicepresident in jullie grondconflict maar weet niet eens wie deze vicepresident is (CGVS, p. 33) hetgeen opnieuw wijst op een ernstig gebrek aan interesse in de documenten die u zelf neerlegt.

Voorts moet nog gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Gevraagd naar de intenties van Y. bij de telefonische bedreigingen zegt u dat hij uw man louter bedreigde omdat hij bij de Hezb-e-Islami zat en dat ze daarom jullie kinderen zouden ontvoeren (CGVS, p. 32). De klacht bij de veiligheidsdiensten van de provincie Balkh die jullie neerleggen ter staving van jullie verzoek vermeldt echter expliciet dat Y. om geld vroeg aan uw echtgenoot. Dat u hiervan geen melding maakt en dus de essentie van het doel van de dreigtelefoons mist door het louter bij bedreigingen omwille van de functie van uw man te houden, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Ook de reactie van u en uw echtgenoot is niet geloofwaardig. Zoals hierboven reeds vermeld is het reeds weinig geloofwaardig dat jullie ondanks deze jarenlange bedreigingen naar uw kinderen toe toch zou terugkeren naar de plek waar deze plaatsvonden, Mazar-e-Sharif. Dit wordt nog versterkt door het feit dat jullie geen verdere veiligheidsmaatregelen namen zoals het inhuren van lijfwacht (CGVS, p. 24, 31). U weet zelfs niet hoeveel zo'n lijfwacht kost (CGVS, p. 24) waaruit duidelijk blijkt dat jullie dit niet eens overwogen hebben. Indien er werkelijk zo'n imminente en constante dreiging zou bestaan tegenover jullie kinderen is deze oplossing de eerste die binnen de Afghaanse context mag verwacht worden. Ten tweede is het onbegrijpelijk dat uw zoon A.Z.A. toch nog naar school ging in Mazar-e-Sharif nadat jullie terugkeerden uit Tadjikistan. Hoewel uw echtgenoot zei dat het gevaarlijk was om buiten te komen en hij beter niet naar school zou gaan, ging A.Z.A. nog van de 4e graad tot de 8e graad naar school in Afghanistan waarbij hij zelfs een tweetal graden moest overdoen (CGVS A.Z.A., p. 7) waaruit afgeleid kan worden dat hij minstens zes jaar lang naar school ging. Dat hij nog zes jaar lang school liep, zonder enige bescherming van een lijfwacht, is niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat het feit dat uw echtgenoot nog steeds in Kabul woont (CGVS A.Z.A., p. 13) eveneens een ernstige aanwijzing is dat hij geen vrees voor vervolging heeft."

De Raad merkt tevens op dat in de bestreden beslissingen terecht werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging ten gevolge van hun gepercipieerde rijkdom. Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift, zodat deze integraal wordt overgenomen door de Raad:

"Tot slot haalt u nog aan te vrezen dat uw kinderen ontvoerd kunnen worden louter omwille van uw gepercipieerde rijkdom (CGVS, p. 24). Hiervoor haalt u het voorbeeld aan van de ontvoering van een zekere M.. Hierbij kan verwezen worden naar uw eerste verzoek om internationale bescherming waar het CGVS deze ontvoering niet geloofwaardig achtte om volgende redenen:

Naast de uithuwelijking van uw dochter vreest u ook dat uw zonen ontvoerd zullen worden, naar aanleiding van een incident met een klasvriend van uw middelste zoon, genaamd M. U bent er echter ook niet in geslaagd deze vrees aannemelijk te maken. Merkwaardig is dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS uiterst vaag zegt dat uw oudste zoon en uw middelste zoon u hebben verteld dat ze werden lastiggevallen toen jullie in Afghanistan waren omdat ze knap waren (CGVS I, p. 26) maar dit vanaf het tweede gehoor volledig individualiseert naar een incident met een klasgenoot genaamd M. die uw middelste zoon enkel zou hebben gewaarschuwd voor ontvoering (CGVS II, p. 12-13). Tijdens uw tweede gehoor beweert u zelfs dat uw zonen persoonlijk geen problemen hebben gekend zoals M. (CGVS II, p. 16) en ook uw zoon A.Z.A. bevestigt tijdens zijn gehoor dat hij geen persoonlijke problemen heeft gekend in Afghanistan (CGVS, A.Z.A., p.17-18). Het is bovendien vreemd dat uw zonen u pas in België in het opvangcentrum verteld zouden hebben dat ze in Afghanistan vrezen te worden ontvoerd (CGVS I, p. 26). Verwacht mag worden dat uw zonen op het moment zelf aan de alarmbel trokken, zodat jullie meer op jullie hoede konden zijn in Afghanistan zelf en de nodige voorzorgsmaatregelen konden nemen. U vertelt zelf ook dat uw zoon toen stopte met naar de volleybal te gaan en naar de fitnesscentra (CGVS II, p. 12). Dat uw zoon u zei dat hij ziek was en daarom niet meer ging, kan hier niet als verklaring worden aanzien. Gezien dit een drogreden was, kon u als moeder ook wel zien dat hij niet echt ziek was en dat er dus wellicht een andere reden schuilging achter de stopzetting van zijn activiteiten. Dat u of uw echtgenoot in Afghanistan niet op de hoogte waren, mag dan ook als vreemd worden aanzien. Ook is het opmerkelijk dat u dit heeft nagelaten te vertellen toen u om uw asielmotieven bij de DVZ werd gevraagd (vragenlijst CGVS, vraag 5), of het al dan niet liet toevoegen op het moment dat u ervan op de hoogte werd gesteld. Bovendien is het weinig plausibel dat de ontvoerders die volgens u wellicht niet aan hun proefstuk toe waren met M. gezien zoiets volgens u wekelijks gebeurd (sic) in Mazar (CGVS II, p.12), aan M. de adresgegevens van uw zoon vroegen (CGVS II, p. 13). Hiermee maakten de ontvoerders hun plannen met uw zoon kenbaar met als risico de mislukking ervan. Zij moeten ook hebben geweten dat M. hun plannen zou kenbaar maken eens terug in vrijheid gesteld. Indien uw zoon voordien naar de volleybal en de fitness ging, zal het voor de ontvoerders niet moeilijk zijn geweest om hem op heterdaad te pakken te krijgen. Waarom ze dan nog jullie adresgegevens en de naam van uw echtgenoot nodig hadden, is weinig plausibel in deze context. Vervolgens is het weinig geloofwaardig dat M. uw zoon niet onmiddellijk waarschuwde. Uw echtgenoot en uw middelste zoon waren immers bij M. op bezoek geweest in het ziekenhuis, nadat hij was ontvoerd, seksueel mishandeld en vervolgens op straat gegooid (CGVS II, p. 12; CGVS, A.Z.A., p. 18). Dan is het wel zeer merkwaardig dat M. tijdens dit bezoek uw zoon en echtgenoot nog niets vertelde over het feit dat zijn ontvoerders ook interesse hadden betoond in uw zoon en deze reeds in het bezit waren van jullie adres (CGVS, A.Z.A., p. 17). Gevraagd waarom hij uw middelste zoon nog niet had gewaarschuwd in het ziekenhuis, blijkt uw oudste zoon A.Z.A. dit niet te weten, omdat hij denkt dat het aan de situatie lag (CGVS, A.Z.A., p. 18). Indien M. effectief uw zoon wou waarschuwen voor zijn

ontvoerders, dan mag er verondersteld worden dat hij dit zo snel mogelijk wenste te doen, hetgeen niet aan de orde is. Naast deze onwaarschijnlijkheden mag ook uw kennis over de problemen die M. gekend heeft in Afghanistan, uiterst summier worden genoemd (CGVS II, p. 12). Gevraagd waar deze jongeman ontvoerd zou zijn, beweert u enkel gehoord te hebben dat hij is ontvoerd (CGVS II, p. 13). Gevraagd wat M. over die ontvoerders vertelde, kan u enkel kwijt dat het gewapende mannen waren (CGVS II, p. 12). Het is niet plausibel dat M. niet meer details over zijn ontvoerders zou hebben gegeven, zodat uw zoon ook nadien nog steeds totaal geen idee heeft voor welke personen hij precies dienden op te letten in Afghanistan. U relateert plots de problematiek van M., aangezien u zegt dat het zo vaak voorkomt en dat mensen niet voor elk individueel incident gaan achterhalen hoe en wat er precies gebeurde (CGVS II, p. 13). Aangezien het hier echter een incident betreft waar uw zoon rechtstreeks het slachtoffer van kan worden, lijkt het vreemd dat u als moeder niets meer weet te vertellen over dit incident. Zowel u als uw zoon A.Z.A. slagen er dan ook niet in deze vrees concreet te maken. Jullie kennis over dit individuele geval dat rechtstreeks betrekking heeft op een van uw zonen, overstijgt namelijk opnieuw de algemeenheid niet. Bijgevolg zijn noch u, noch uw zoon erin geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen over de problemen van M., en kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de vrees voor vervolging die u inroept met betrekking tot uw zoon of zonen.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd en die van uw zonen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Niet alleen houden deze vaststellingen stand, de geloofwaardigheid van deze ontvoering van M. wordt volledig ondermijnd door het feit dat zowel u als uw zoon ditmaal een manifest andere weergave geven van deze gebeurtenis, zonder enige verklaring waarom jullie hierover bij uw eerste verzoek zouden gelogen hebben. Opnieuw moet opgemerkt worden dat jullie bij jullie verklaringen bij DVZ wederom geen melding maken van deze ontvoering (verklaring meervoudige aanvraag dd. 05/02/2018, vraag 21; vragenlijst CGVS A.Z.A. dd. 05/02/2018, p. 1-2) waardoor het plotse opwerpen hiervan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS opnieuw sterk opportunistisch overkomt. Dit is enorm frappant aangezien jullie ditmaal in tegenstelling tot bij uw vorig verzoek beweren dat uw zoon A.Z.A. rechtstreeks betrokken was bij de ontvoering aangezien hij in dezelfde auto zat en zelfs in elkaar werd geslagen (CGVS, p. 23; CGVS A.Z.A., p. 10). Het is onbegrijpelijk dat geen van jullie beiden hier bij uw eerste verzoek ook maar iets van zeiden. Integendeel, u beweerde toen expliciet dat u niet wist of er vrienden van M. bij hem waren toen hij ontvoerd werd (notities CGVS dd. 07/06/2017, p. 14) en A.Z.A. zelf zei dat hij nooit enige problemen had ondervonden in die trend (notities CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 18). Er zijn bovendien zodanig sterke tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen in het kader van uw eerste verzoek ten opzichte van jullie verklaringen in het kader van uw tweede verzoek, dat deze gebeurtenis niet ernstig kan genomen worden. Waar jullie eerst beweerden dat deze ontvoering plaatsvond in Mazar-e-Sharif (CGVS dd. 07/06/2017, p. 11, 14; CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 17) beweren jullie ditmaal dat het in Kabul gebeurde (CGVS, p. 23). Waar u eerst beweerde dat M. een vriend was van A.Z.A. en geen familielid (CGVS dd. 07/06/2017, p. 11, 13) en A.Z.A. zelf zei dat M. een klasgenoot van zijn kleinere broer is (CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 17) beweren jullie ditmaal ineens dat M. de zoon is van uw schoonbroer en dus de neef van A.Z.A. (CGVS, p. 23; CGVS A.Z.A. dd. 04/07/2017, p. 10). Ook beweerde u bij uw eerste verzoek dat u niet op de hoogte was van deze ontvoering tot u in België aankwam (CGVS dd. 07/06/2017, p. 11) terwijl u ditmaal zegt dat u degene was die als eerste verwittigd werd en u uw man en uw schoonbroer contacteerde om hen in te lichten over de situatie (CGVS, p. 23). Waarom de ontvoerders bovendien M. meenamen maar A.Z.A. die in dezelfde auto zat zomaar lieten weggaan (CGVS, p. 23), houdt geen steek en doet voor verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis, in zoverre er nog enig geloof aan kon worden gehecht. Dat jullie jullie verhaal zo opportunistisch aanpassen naargelang de omstandigheden ondermijnt bovendien jullie algemene geloofwaardigheid."

De Raad merkt bovendien op dat, zo enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over hun financiële situatie, hetgeen echter wordt ondermijnd doordat zij ongeloofwaardige verklaringen afleggen over het profiel van hun vader, louter dit profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers bij hun terugkeer naar Afghanistan zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de door hun aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift nog op de door hen neergelegde documenten, doch de Raad is van oordeel dat deze documenten de geloofwaardigheid van hun relaas niet vermogen te herstellen. De

Raad wijst erop dat de commissaris-generaal en de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties vertonen op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In deze wijst de Raad vooreerst op de objectieve informatie beschikbaar in het administratief dossier (A.M., Landeninformatie, stuk 15, nr. 8; A.A.Z., Landeninformatie, stuk 12, nr. 13), met name de "*COI Focus. Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverspreid is en tal van Afgaanse documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. De bewijswaarde van de door verzoekers neergelegde documenten is dan ook relatief. Dit geldt te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming een politieklacht neerlegde doch in het kader van haar tweede persoonlijk onderhoud toegeeft valse verklaringen te hebben afgelegd over de vermeende vervolgingsfeiten (A.M., Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 3). Hieruit blijkt dat verzoekster zich in de mogelijkheid bevindt om valse documenten te bekomen en dergelijke documenten reeds heeft aangewend in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde van de thans door verzoekers neergelegde documenten. De Raad merkt verder op dat van verzoekers redelijkerwijze mag worden verwacht dat hun verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud overeenstemmen met de inhoud van de door hen neergelegde documenten. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissingen is dit echter niet het geval, hetgeen verder afbreuk doet aan de bewijswaarde van de door hen neergelegde documenten.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers in hun aanvullende nota nog verschillende documenten neerleggen ter staving van hun relaas, doch de Raad merkt op dat zij geen verklaring geven waarom zij deze documenten pas in deze fase van de procedure neerleggen, hoewel uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers meermaals werden gevraagd om alle mogelijke documenten die hun identiteit, verblijfplaatsen en relaas kunnen staven neer te leggen. Dat verzoekers deze documenten pas in deze fase van de procedure neerleggen, zonder een aannemelijke verklaring te bieden waarom zij deze stukken nu pas kunnen voorleggen, is niet ernstig en doet, gelet op het gesolliciteerde karakter ervan, afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde documenten. De Raad wijst er verder nog op dat de door verzoekers neergelegde huwelijksakte en pagina's van verzoeksters paspoort kopieën betreffen, waarvan de inhoud gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster verschillende pagina's uit haar paspoort neerlegt, doch nalaat om de eerste pagina van dit paspoort neer te leggen die de Raad in staat zou stellen om verzoeksters identiteit te verifiëren. Dit gegeven vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten. De Raad wijst er verder nog op dat het loutere feit dat verzoekers van 2009 tot 2013 in Tadzjikistan zouden hebben verbleven, op zich geen bewijs vormt van de omstandigheden van hun verblijf en de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad merkt verder nog op dat verzoekers verschillende foto's neerleggen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers vader werkzaam is voor Hezb-e-Islami en dat zij foto's en een huwelijksakte neerleggen waaruit hun familieband met deze persoon kan blijken. Wat de huwelijksakte betreft, werd hierboven reeds vastgesteld dat deze een kopie betreft waarvan de bewijswaarde dus relatief is. Verder merkt de Raad op dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Hoe dan ook merkt de Raad op dat de door verzoekers neergelegde foto's geen bewijs kunnen vormen van de door verzoekers omschreven activiteiten van hun vader bij Hezb-e-Islami, mede gelet op het feit dat zij deze activiteiten middels hun verklaringen niet aannemelijk maken, noch kunnen deze foto's een bewijs vormen van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat

zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoekers op een veilige en wettige manier kunnen reizen naar en zich toegang kunnen verschaffen tot dat deel van het land.

De bestreden beslissingen oordeelden hierbij terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad merkt op dat de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. De door verzoeker toegevoegde informatie heeft immers enerzijds geen betrekking op de provincie Balkh en ligt anderzijds in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoeken om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Waar verzoekers verder aanvoeren dat zij geboren werden in Iran en deelnamen aan acties van Afghanen in een kerk te Brussel, merkt de Raad op dat dit louter blote beweringen betreffen die geen steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekers voeren verder geen andere redenen aan waarom zij niet kunnen terugkeren naar de provincie Balkh.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP